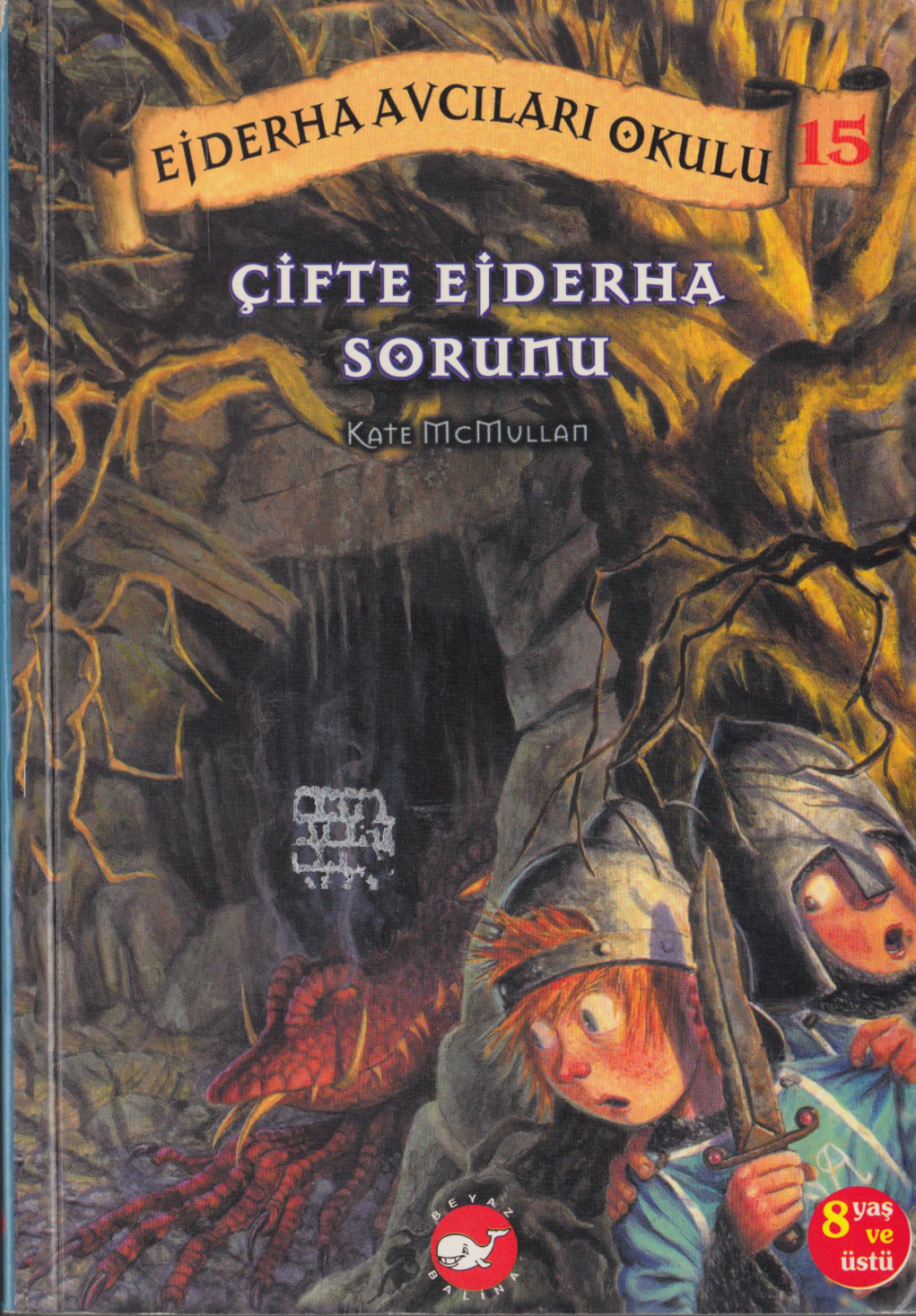

EİDERHA AVCILARI OKULU 15

ÇİFTE EİDERHA SORUNU

KATE McMULLAN

8 yaş
ve
üstü

ÇİFTE EİDERHA SORUNU

EAO Haber'in yıldız muhabiri Wiglaf, müdürle ilgili bir haber yazmak için en iyi yolun bir gün boyunca onu izlemek olduğuna karar verir. Ama Angus ile birlikte Mordred'in fısıldaşarak "birilerini kaçırmak" ve "altın"dan söz ettiğini duyduklarında, çocuklar konuyu araştırmaya karar verirler ve sonunda bir gazete haberinden çok ama ÇOK daha fazlasına ulaşırlar.

"Buradaki genç kahraman Harry Potter'in pekâlâ erkek kardeşi olabilir." – *Mary Pope Osborne. 'Sihirli Ağaç Evi' dizisinin yazarı.*

Bu kitapları keşfettiğimizde oğlum birinci sınıftaydı. Şimdi ikinci sınıfta ve bu kitaplar tam ona göre. Harry Potter ve Hobbit havasında, ama onlar kadar karmaşık olmadığı için okurken kurguyu yitirmiyor. Komik ve macera dolu.

Robert Cookson, bir baba

ISBN 975-999-123-3

**Dünyada 25 milyon çocuk
bu diziye okuyor.**

BEYAZ BALINA YAYINLARI

Ejderha Avcıları Okulu Dizisi - 15

ISBN: 975-999-123-3

ÇİFTE EJDERHA SORUNU / *Kate McMullan*

Özgün adı: *Double Dragon Trouble*

© Kate McMullan, 2005

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

İngilizce aslından çeviren: Selim Yeniçeri

Resimler: Bill Basso

Kapak & iç tasarım: Bilgin Budun

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2006

BEYAZ BALINA YAYINLARI

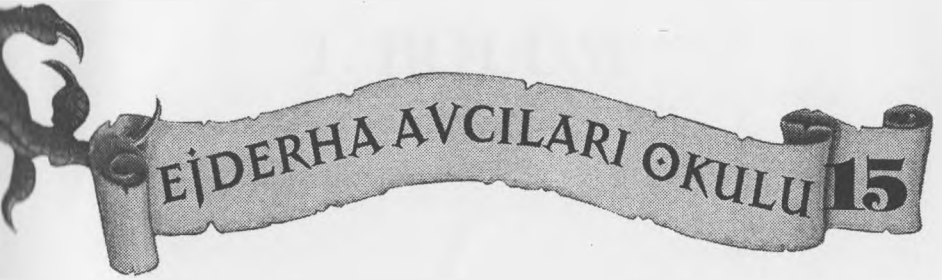
Binbirdirek Mah. Suterazisi Sok. No: 4/2

34122 Sultanahmet / İstanbul

Tel. : 0212 638 62 63-64 / 516 70 60

Faks: 0212 638 62 65

E-mail: info@beyazbalina.com.tr

ÇİFTE EİDERHA SORUNU

Kate McMullan

Çevirmen:
Selim Yeniçeri

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

CHICAGO, ILL.

1950

1950

1950

1950

1950

1950

1950

1950

1950

1950

1950

1950

1950

1. BÖLÜM

Wiglaf, Doğu Kulesi'nin merdivenini hızla tırmandı. Aynı hızla koridordan geçti. Yuvarlak Masa Muhabirleri'nin toplantısına katılmak için öğle tatilini feda etmişti ve bu yüzden, geç kalmak istemiyordu.

Wiglaf, Sir Mort'un sınıfına ulaştı. İçeri girerken yavaşladı ve soluklanmaya çalıştı. Sir Mort zırhlı ayaklarını masasının üzerine uzatmıştı. Miğferinin siperliğinin arkasından boğuk horultular geliyordu. Wiglaf parmak uçlarında yürüyerek onun yanından sessizce geçti ve Wiglaf'ın yanına yerleşti.

"Geç kaldın, Wiglaf," dedi Erica. Sir Mort'un masasının önünde, elinde bir tüy kalem ve yoklama listesiyle duruyordu.

“Üzgünüm,” dedi Wıglaf. “Tava Bulaşık Sınıfı’nda bizi çok uzun tutuyor.”

“Pekâlâ, muhabirler,” dedi Erica. “EAO Haber için kimin bir haber fikri var?”

“Doğduğum köy olan Ayaktırnağı hakkında bir yazı yazmak istiyorum,” dedi Torba.

“Bu bir okul gazetesi, Torba,” dedi Erica. “Okul haberleri hazırlıyoruz. Başka fikri olan?”

Cimcime elini kaldırdı. “Ben bir ‘Beni Tanıyın!’ yazısı hazırlamak istiyorum; kendim hakkında,” dedi. “EAO Haber okurlarına çok zengin, çok yetenekli ve çok gösterişli bir prenses olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatabilirim.”

“Pekâlâ,” dedi Erica. “Ama yüz kelimeyi geçmesin.”

“O kadcırcık mı?” dedi Cimcime. “Ama ben...”

Erica onun daha fazla konuşmasına izin vermedi. “Başka fikri olan?”

Janice elini kaldırdı. "Simya Zirvesi'ne ne dersiniz?"

Erica düşünceli bir tavırla tüy kalemini çenesine dayadı. "Devam et," dedi. "Hangi açıdan ele alacaksın?"

"Mordred okulumuzu Simya Zirvesi için nasıl kiraya verdi?" dedi Janice. "Ve nasıl simyacılardan hiçbiri altın yapamadı?"

"Sadece ortalığı talan etmişlerdi," diye homurdandı Angus.

"Bulaşık Sınıfı bu yüzden bu kadar uzun sürdü," dedi Wiglaf. "Şatodaki bütün metallerin üzerindeki külleri temizliyorduk."

"Senin hikâyen bu olsun, Janice," dedi Erica.

Nihayet sıra Wiglaf'a gelmişti. "Ben EAO'daki hayvanlar hakkında yazmak istiyorum," dedi. "Onlara nasıl daha iyi bakabileceğimizi de."

"Yani domuzun hakkında bir yazı mı hazırlayacaksın?" diye sordu Erica.

“Daha ziyade insanların üzerinde pek düşünmediği hayvanlarla ilgili,” dedi Wiglaf. “EAO’da bir sürü fare ve örümcek var ve...”

“SIII-kıcı!” diye bağırdı Erica. “Ben gerçek haber istiyorum! Fareler ya da örümcekler değil!”

Erica’nın bağırması Sir Mort’u uyandırdı.

“Ejderha nerede?” diye haykırdı Sir Mort, zırhını gürültüyle tangırdatarak ayağa fırlarken. “O alev kusan yaratığı öldürmezsem, bana da Sir Tavşankalp demesinler!”

“Rüya görüyor olmalısınız, efendim,” dedi Erica. “Adınız zaten Sir Tavşankalp değil ki!”

“Öyle mi?” dedi Sir Mort. “Ne yazık!”

“Adınız Sir Mort du Mort,” diye devam etti Erica. “Okul gazetemiz EAO Haber’in fakülte danışmanısınız.”

“İyi o zaman,” dedi Sir Mort. “Siz devam edin.” Tekrar sandalyesine çöktü ve miğfer-

li başını masanın üzerine koydu. Çok geçmeden tekrar horlamaya başlamıştı.

“Müdürümüz hakkında bir haber yazmayı kim ister?” diye sordu Erica. “Bir okulu yönetmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenebilirsiniz. Mordred bütün bir gün ne yapıyor?” Etrafına bakındı. “Kim istiyor? Angus?”

“O habere on metreden fazla yaklaşmam,” dedi Angus.

“Ön sayfaya koyacağım,” dedi Erica.

Angus başını iki yana salladı.

“Peki ya sen, Wigi?” diye sordu Erica.

“Ben hayvanlar hakkında yazmak istediğimi söylemiştim,” dedi Wiglaf. “Neden o haberi kendin yazmıyorsun, Erica?”

Erica kaşlarını çattı. “Ben bu gazetenin baş editörüym,” dedi. “Ben haber yazmam. Sadece haberleri gözden geçirip yayınlarım ve görev veririm.” Yüzü aydınlandı. “Ve yapacağım şey de bu! Angus! Wiglaf! Mordred hakkında haber hazırlama görevini size veriyorum! Birlikte yapacaksınız!”

“Hayır!” dedi Angus.

“Burada patron benim,” dedi Erica. “Ben ne dersem o olur.”

Wiglaf tartışmanın yararı olmadığını biliyordu. Erica kararını çoktan vermişti.

“Mordred’i her yerde takip edin,” dedi Erica. “Onu gözünüzden ayırmayın. Sorular sorun. Eski bir çamur güreşçisinin nasıl olup da EAO’nun müdürü haline geldiğini öğrenin. Büyük ve heyecan verici bir haber yazın!”

Wiglaf haber ve hikâye yazmayı seviyordu. Yazdıklarının EAO Haber’de yayınlanmasından da hoşlanıyordu. Mordred ile ilgili haberde güzel bir iş çıkarırsa, belki Erica onun bir sonraki sayı için hayvanlarla ilgili bir yazı hazırlamasına izin verirdi.

Beş dakika sonra, Angus ve Wiglaf, müdürün ofisine gidiyorlardı. İkisinin de elle-

rinde mürekkep hokkaları, tüy kalemler ve parşömenler vardı.

“Mordred Amca onunla röportaj yapmama hayatta izin vermez,” diye sızlandı Angus.

“Neden olmasın?” diye sordu Wiglaf.

“Eğer beni görürse, yine ayakkabılarını boyatır,” dedi Angus. “Ya da tüniğindeki yağ lekelerini temizletir.” İç çekti. “Mordred Amca beni hiç sevmez.”

“Ama sen onun yeğenisin,” dedi Wiglaf.

“Sorun da bu zaten,” dedi Angus. “Annem Mordred Amca’yı beni alması için ikna etmişti.”

Müdürün ofis kapısının iki yanında duran şövalye zırhlarının arasından geçtiler.

Angus kapıyı vurdu. “Belki de bir ejderha avcısı olmaya uygun değilimdir,” dedi, beklerken. “Ama cesurca bir şey yapmak ve kahraman olmak istiyorum. O zaman Mordred Amca benim buraya ait olduğumu anlayabilir.”

Arkalarındaki mermer zeminde ağır ayak sesleri tınladı.

“Bu Mordred Amca!” dedi Angus. “Çabuk! Saklan!”

Angus cesurca şeyleri bir anda unuttu ve kapının sağ tarafında duran şövalye zırhına doğru atıldı. Üst yarısını kaldırıp ayaklarını bacak kısmının içine soktu ve zırhın üst tarafını başından aşağı geçirdi.

“Sen de diğer zırhın içine gir!” dedi Wiglaf’a, zırhın içinden. “Çabuk!”

Wiglaf da aynı şeyi yaptı. Angus’un yaptığı gibi o da zırhı giydi. İkisi de hiç hareketsiz durmaya çalışıyorlardı.

Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Sonra durdular. Wiglaf bir anahtarın kilitte döndüğünü duydu. Ofis kapısı açıldı ve hızla kapandı. Wiglaf boğuk gürültüler ve tıkırtılar duydu. Sonunda... GICIIIIRT!

Çok geçmeden Mordred’in sesi geldi. “Altmış iki.”

ŞINGİR!

“Altmış üç.”

ŞINGİR!

Wiglaf, bu seslerin ne anlama geldiğini bildiğinden emindi. Mordred kasasını açmıştı ve altınlarını sayıyordu.

“Altmış dört,” dedi Mordred.

ŞINGİR!

“Altmış beş.”

ŞINGİR!

Mordred’in altınlarını saymasıyla ilgili heyecan verici bir haberi nasıl yazabilirdi ki? Bu son derece sıkıcıydı! Hayvanlarla ilgili bir yazı çok daha heyecanlı olabilirdi.

Giriş tarafında başka ayak sesleri duyuldu. Biri koşuyordu. Wiglaf bağrıışmalar duydu. Bu sesi tanıyordu. Mordred’in izcisi Yorik’in sesiydi.

Yorik, çeşitli keşif görevleri için çeşitli kılıklara bürünürdü. Wiglaf, zırhın aralığından baktı. Yorik bugün tüylü kuyruğu olan kahverengi bir tüylü kıyafet giymişti. Bir sincap olmaya mı çalışıyordu? Yoksa bir tür ayı mı?

“Efendim!” diye bağırdı Yorik. “Efendim!” Mordred’in kapısını telaşla vurdu.

“Kes şunu be adam!” diye seslendi Mordred, ofisin içinden.

Wiglaf altınların şingirtisini hâlâ duyuyordu. Bir dakika sonra kapı açıldı.

“Ne var, Yorik?” diye sordu Mordred, öfkeyle.

“Bunun üzerinde sizin adınız var, efendim,” dedi Yorik. “Bunu asma köprüde üzerine bir taş konmuş halde buldum.”

Wiglaf parşömen hışırtıları duydu. Sonra sessizlik oldu.

“Kral Ken’in yanan pantolonu adına!” diye haykırdı Mordred. “Biri kaçırılmış!”

Wiglaf daha fazlasını duymayı umarak kulağını zırhın kenarına dayadı.

“Ah, hayır, Yorik!” dedi Mordred. “Bu bir fidye notu! Onu kaçıranlardan! Kendi altınlarımı onlara vermemi istiyorlar!” Ve Mordred gözyaşlarına boğuldu.

2. BÖLÜM

Biri mi kaçırılmıştı? Wiglaf'ın kalbi deli gibi atmaya başladı. Kim kaçırılmış olabilir-di? Bir EAO öğrencisi mi? Yoksa Yorik neden bir fidye notunu Mordred'e getirecekti ki? İşte *bu* bir haberdir!

Wiglaf, müdürün ofisinde olanları duymak için kulak kabarttı.

Mordred yine konuştu. "Bu notu başka kimseye gösterdin mi, Yorik?"

"Ah, hayır, efendim," diye cevap verdi Yorik.

"Güzel!" dedi Mordred. "Bu konudan kimseye söz etme. Bu bizim küçük sırrımız olacak, Yorik. Senin ve benim. Sessizliğin için seni cömertçe ödüllendireceğim."

“Oh, çok teşekkürler, efendim!” diye bir çığlık attı Yorik, mutlulukla.

“Benimle mutfağa gel,” dedi Mordred.

Ofisin kapısı açıldı. Wiglaf bir anahtarın kilitte döndüğünü duydu.

“Seni ödüllendireceğim,” dedi müdür, “Tava’nın sıcak kakaosundan büyük bir bardakla.”

“Oh,” dedi Yorik, şimdi biraz daha az mutlu bir sesle.

Ayak sesleri koridorda uzaklaştı.

Wiglaf hemen zırhtan çıktı.

Angus da öyle. Wiglaf’ın yanına geldi.

“Duydun mu?” diye sordu Angus, fısıltıyla.

Wiglaf başıyla onayladı. “Sence Mordred fidyeyi ödeyecek mi?”

“Asla,” dedi Angus.

“Kimin kaçırıldığını öğrenmemiz gerek,” dedi Wiglaf. “O kişi her kimse, ona yardım etmeliyiz!”

“Öyle mi?” Angus pek kendinden emin görünmüyordu.

“Belki de Mordred fidyeye notunu ofisinde bırakmıştır.”

“Bir bakalım.” Angus kapı tokmağını ile-ri geri çevirdi ve kapı açıldı.

Müdürün ofisine girerlerken, Wiglaf’ın kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Onları burada yakaladığı takdirde Mordred’in ne yapabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Çocuklar, Mordred’in masasını araştırdılar. Not orada değildi. Kanepenin minderlerinin arasına baktılar. Çok sayıdaki yastıklarının da. Hayır, hiçbir şey yoktu. Wiglaf, Mordred’in çöp sepetini karıştırdı. Yırtılmış parşömen parçaları buldu.

“İşte burada!” dedi heyecanla. “Notu yırtıp atmış.”

Wiglaf ve Angus, çöp sepetinin içindeki parşömen parçalarını toplamaya başladılar. Buldukları bütün parçaları ceplerine taktılar. Angus, Mordred’in masasının üzerinden biraz daha parşömen aldı ve hepsini yırtıp çöp sepetine attı.

Çocuklar çabucak dışarı çıktılar.

"Bunları birleştirmek için kütüphaneye gidelim," dedi Wiglaf. "Mordred oraya asla gelmez."

Çocuklar Güney Kulesi'ne doğru koştular.

"Birader... Dev?" diye seslendi Wiglaf, EAO kütüphanesinin 427 basamağını tırmandığı için nefes nefese kalmış bir halde.

Cevap gelmedi.

"Kurtçuk?" diye seslendi Angus; o da nefes nefeseydi.

Zamanının yarısını kütüphanede geçiren yavru ejderhanın sesini de duyamadılar.

"Bak," dedi Angus. "Birader Dev masasının üzerine bir not bırakmış."

Sevgili Okurlar:

Yeni bir kitap siparişini almaya gidiyorum. Yakında döneceğim. Getireceğim kitaplar şunlar:

SIR MORTIMER KULAKSİĞİLİ'Nİ KİM ÖLDÜRDÜ? Yazan: Howard Ben Bilirim.

*BÜTÜN PARMAKLARIM VE BAŞ-
PARMAKLARIM Yazan: Say Birdenona.*

*BORÇLARINIZDAN HEMEN KUR-
TULUN Yazan: Borci Çokvar.*

*YARIN NE ZAMAN GELECEK? Ya-
zan: Yarin Yarindanyakin.*

Birader Dev

Angus ve Wiglaf, ceplerindekileri kütüphane masasının üzerine boşalttılar. Sonra birlikte oturup parşömen parçalarını birleştirmeye başladılar. Çok geçmeden üç kelimenin siyah harfleri belirmeye başladı: “*bu gece*” ve “*altın.*”

“Bunlar sadece kelime,” dedi Angus. “Bir de harita var. Bak.”

Wiglaf son parçaları da birleştirdi. Angus, Birader Dev’in kütüphane zamkını kullanarak parçaları başka bir parşömenin

üzerine yapıştırdı. Birkaç parça eksikti ve bu yüzden notta boşluklar vardı. Ama yeterince okuyabilmişlerdi:

EAO Muduru Mordred'e,

Uzaktur Dağ Mağarasının girişine zına kadar tın dolu bir el arabası bırak. Eğer altın bu gece arda olmazsa, sevgili Sinekkurdu... bir aha asla öremezsın!

İmza,

Kaçırıcı

Wiglaf yazıya uzun uzun baktı. Bu notu yazan kişinin ciddi bir imla sorunu vardı.

"EAO Müdürü Mordred'e," diye okudu yüksek sesle, eksik harfleri doldurarak. "Uzaktur Dağ Mağarası'nın girişine ağzına kadar altın dolu bir el arabası bırak."

"Eğer altın bu gece orada olmazsa," diye devam etti Angus, "sevgili Sinekkurdu... bir daha asla göremezsın!"

"Sinekkurdu.. de kim?" diye sordu Wiglaf.

"Sinekkurdu?" dedi Angus.

“Ben Sinekkurdu diye birini tanıımıyorum,” dedi Wiglaf. “Ya sen?”

Angus başını iki yana salladı.

Wiglaf notu tekrar okudu. Altında kaba-
ca çizilmiş haritaya baktı. EAO’dan Uzak-
dur Dağı’na uzanan bir patikayı gösteriyor-
du. İkisinin arasındaki iri bir noktanın altı-
na A.T.K. harfleri yazılmıştı.

“A.T.K. Ayaktırnağı Köyü olmalı,” dedi
Wiglaf. “Demek ki Uzakdur Dağı buradan
o kadar da uzak değil. Eğer hızlı yürürsek,
bugün öğleden sonra oraya ulaşabiliriz.”

“Bunu neden yapalım ki?” diye sordu
Angus.

“Kaçırılan kişiyi kurtarmak için,” dedi Wig-
laf. “Bu büyük bir haber, Angus! Yazabilece-
ğimiz yazıyı bir düşünsene! Erica haberimizi
kesinlikle EAO Haber’in ön sayfasına koyar!”

“Peki ya o kişiyi kaçırانlar bizi de kaçı-
rırsa?” Angus bu düşünceyle ürperdi.

“Eğer kaçırılsaydın, birinin sana yardıma
gelmesini istemez miydin?” diye sordu Wiglaf.

“Elbette isterdim,” dedi Angus. “Sir Mızrakkafa gibi cesur ve güçlü birinin beni kurtarmasını isterdim. Bizim gibi yavru ejderha avcılarının değil.”

“Buralarda herhangi bir Sir Mızrakkafa görebiliyor musun?” diye sordu Wiglaf. “Hayır. Ve o kişiyi bu gece kurtarmak zorundayız.”

Angus başını iki yana salladı.

“Birini kendisini kaçırınlardan kurtarmak, bir hayli cesurca bir iş olmalı,” dedi Wiglaf.

Angus ona düz düz baktı.

“Kahraman oluruz,” dedi Wiglaf.

“Angus du Pangus, bir kahraman,” dedi Angus, hayallere dalarak. “Bu Mordred Amca'ya benim kim olduğumu kesinlikle gösterir.” Fidyeye notunu katladı. “Haydi, Wiglaf. Hemen o mağaraya gitmemiz gerek!”

3. BÖLÜM

Herkes öğleden sonra dersindeydi. Bu yüzden Erkekler Yatakhanesi'nde Wiglaf ve Angus'un eşyalarını topladığını görebilecek kimse yoktu.

Wiglaf ipini ve kılıcını da bohçasına kattı. Erica'nın el meşalesini ve kav kutusunu da ödünç aldı. Onları götürmesine Erica'nın ses çıkaracağını sanmıyordu. Özellikle de EAO Haber için harika bir hikâyeyle dönerse.

Angus çabucak hazırlandı. Duvardaki bir taşı itti ve gizli bir bölmeyi ortaya çıkardı. Kurabiye kutusunu çekip aldı. Wiglaf arkadaşının bir torbaya Meyankökü Zarı, Graham Kurabiyeleri, Kakao Küpleri, Ca-

melot ikolataları, Ortaçağ Lokumları, Jöle Şeker Solucanlar, Şekerli Sakızlar ve Kurutulmuş Karamelalar doldurmasını imrenerek izledi.

Kendisi ise su matarasını kemerine astı ve yastığın üzerine bir not bıraktı:

Erica,

Angus ve ben, EAO Haber için bir hikâye kovalıyoruz. Gittiğimizi sakın Mordred'e söyleme.

Wiglaf

Dakikalar sonra, iki arkadaş Avcılar Yolu'ndan kuzeye yönelmişlerdi. Çok geçmeden Ayaktırnağı'na ulaştılar. Rüzgârlı sokaklarından geçip, köyün kuzey ucuna geldiler. Wiglaf, uzakta bir dağın zirvesini gördü.

"İşte Uzakdur Dağı," dedi.

"Bir dağ için çok tuhaf bir isim," dedi Angus. Geridön Yolu'ndan kuzeye doğru devam ettiler. "Bir yol içinde tuhaf bir isim."

Aniden durdular. “*Uzakdur. Geridön. Sen-ce biri bize bir şey anlatmaya mı çalışıyor?*”

Wiglaf omuz silkti. “Belki. Ama devam etmeliyiz.”

Başlarının üzerinde bir kuş öttü. “*Gri-idön! Griidön!*” Başka biri ona katıldı: “*Çıkbrdan! Çıkbrdan!*”

Wiglaf ürperdi. Kuşların uyarı çığlıklarını EAO Haber için hazırlayacağı yazıda kullanabileceği güzel detaylar olarak görmeye karar verdi. Mağaraya ulaştıklarında ne bulacaklarını çok merak ediyordu. Ve neredeyse silahsız iki küçük çocuğun o haydutlarla başa çıkıp çıkamayacağını da.

Geleceğin ejderha avcıları yürümeye devam ettiler. Bir yolağzına geldiklerinde, Geridön Yolu’ndan devam ettikleri takdirde hangi yöne saparlarsa nereye ulaşacaklarını gösteren bir tabelayla karşılaştılar:

Kurtkarnı Köyü 2 çubukboyu

*Doğu Sıçanbıyığı (ya da arta kalanlar) 4
çubukboyu*

*Akbaba Vadisi 98 çubukboyu (yolculuğa
gerçekten değmez)*

Çocuklar kuzeye yönelerek yola devam
ettiler. Tabelalar değişmişti:

Uzaktur Dağı, tam ileride

Uzaktur, ciddiyyiz

Bunu okuyabiliyorsanız hemen geri dönün

Uzakturun dedik ya be! Daha ne diyelim?

Sizi burada istemiyoruz!

Son tabeladan sonra Angus aniden durdu
ve Wiglaf'a döndü. "Bence geri dönelim."

"Lanetli Mağara'ya bile girmiştik," dedi
Wiglaf. "Ve anlatacak kadar yaşadık."

"Belki de şansımızı zorlamasak iyi olur,"
dedi Angus.

"Kahraman olacağız, unuttun mu?" dedi
Wiglaf. "Bir düşünsene."

Angus homurdandı ama yürümeye devam ettiler.

Öğleden sonra Uzakdur Dağı'nın eteklerine ulaştılar. Wiglaf, önlerinde uzanan yolu kontrol etti. Dağın etrafından dönerek tırmanıyor ve siyah bir deliğe ulaşıyordu: Uzakdur Mağarası.

"Tırmanmaya başlamadan önce dinlenmek ister misin?" diye sordu Wiglaf.

"Hayır," dedi Angus. "Eğer durursam asla devam edemem."

Kayalık patikayı tırmanmaya başladılar. Dağ bir tarafta yükseliyordu. Diğer taraf dik bir uçurumdu. Fazla yürümemişlerdi ki bir tabelaya rastladılar: *Yarasalar kahve-rengi.*

Biraz daha yürüdüler ve bir tabela daha gördüler: *Yılanlar simsiyah.*

Bir sonraki tabela: *Hemen geri dön,*

Ve sonuncusu: *AH! Demek istemiyorsan.*

Angus olduğu yerde durdu. "Korkuyorum."

“Ben de,” dedi Wiglaf ama yine yürümeye devam ettiler. Çok geçmeden, yine bir dizi tabela gördüler:

Yılanlar simsiyah

Yarasalar kahverengi

Akıllısın demektir

Hemen dönersen geri

Ama dönmediler. Zorlu bir bölümü geçebilmek için emeklemeye başladılar. İkisi de aşağı bakmaya cesaret edemiyordu.

Nihayet son dönemece geldiler; ve kendilerini bir kaya duvarına bakarken buldular.

Angus homurdandı: “Asla başaramayacağız!”

“Bak, şurada ayak delikleri var. Kayaların üzerinde de tutunabileceğimiz çatlaklar görüyorum,” dedi Wiglaf. “Tırmanabiliriz.”

Wiglaf öne geçti ve ikisi birlikte çizmelelerini deliklere sokarak, çatlaklara parmaklarıyla asılarak tırmanmaya başladılar. Sonunda zirveye ulaştılar ve düz bir çimenlik yere geldiler.

Wiglaf soluklanmak için durdu.

“Bunu yaptığıma inanamıyorum,” dedi Angus. “Bir şeyler yemem gerek.” Cebinden torbasını çıkardı. Wiglaf’a bir tane Jöle Şeker Solucan verdi ve diğerlerinin neredeyse hepsini ağzına attı.

Çocuklar dağın üzerindeki karanlık girtintiye yaklaştılar. Uzakdur Mağarası’nın girişinin etrafında da bir sürü tabela vardı:

Adın olsa bile Sir Mızrakkafa Kahraman

Bu mağaraya girersen olursun bin pişman!

Bir diğeri:

Adın olsa bile Helga ya da Helen

Diyoruz ki git buradan hemen!

“Bu yazılar ne anlama geliyor?” dedi Angus, sesi titreyerek.

“İçeri girmeliyiz!” dedi Wiglaf. Gerçekte hissettiğinden daha cesur görünüyordu. Erica’nın el meşalesini yaktı ve bir eline aldı. Diğer eliyle kılıcının kabzasını kavradı ve Uzakdur Mağarası’na girdi.

“Ah, beni bekle,” diye inledi Angus. “Dışarıda tek başıma kalmak istemiyorum!”

Wiglaf, Angus’un tünüğine tutunduğunu hissetti. İkisi birlikte, mağaranın girişinin hemen içindeki dev bir kayanın yanından geçtiler ve karanlık, dar bir tünele girdiler. Santim santim ilerliyorlardı. Wiglaf, ana tünelden ayrılan bir sürü dar geçit görüyordu ama nereye çıktıkları konusunda hiçbir fikri yoktu. Mağara duman ve çürük kokuyordu. Mağara zemininden yükselen sivri dikitlerin üzerine düşmemek için adımlarını çok dikkatli atıyorlardı. Bir süre sonra ise, tavandaki sarkıtlardan korunmak için emeklemek zorunda kaldılar. Bu iş hiç kolay değildi.

TANG! Wiglaf bir şeyi tekmeledi. El meşalesini mağaranın zeminine doğru tuttu.

“Bir şövalyenin zırhlı çizmesi!” diye haykırdı Wiglaf.

“Şuraya bak!” diye bağırdı Angus. “Bir şövalyenin zincirli eldiveni! Peki ama şövalye nerede?”

Wiglaf cevap vermedi. Çizme paslanmıştı. Eldiven de öyle. Bu şövalyeye ne olduyorsa, uzun yıllar önce olduğu kesindi.

İlerlemeye devam ettikçe, mağara zemininin zırh parçalarıyla dolu olduğunu gördüler. Kırılmış miğferler. Paslanmış göğüs plakaları. Zincir zırh parçaları. Kılıcın sadece kökünün görüldüğü bir kılıç kabzası. Wiglaf, bu mağaranın içinde korkunç bir savaşın geçtiğini düşündü.

“Dinle!” diye fısıldadı Angus.

Uzaklardan bir yerden tangırtılar geliyordu. Bir çığlık mı duymuşlardı? Evet! İşte bir tane daha! Kılıcının kabzasını daha sıkı tuttu ve bir adım daha attı.

Tünel genişlemişti. Wiglaf, uzakta bir yerde ateş yandığını gördü. Yürümeye devam ettiler. Ateşe yaklaştıkça, mağara da aydınlanıyordu. Tangırtılar ve çığlıklar da güçleniyordu.

“Buraya neden geldik?” diye sızlandı Angus.

“Şşşt!” diye uyardı Wiglaf. “Haydutları hazırlıksız yakalamalıyız!”

“Ya çok kalabalıklarsa?” dedi Angus. “Ya koca bir çete varsa? O zaman ne yapacağız?”

Ani bir çığlık havayı yırttı.

“Hay aksi!” diye haykırdılar birlikte. Kollarını birbirlerine dolayıp öylece kalamadılar.

Bir süre beklediler ama her yer sessizdi.

Birbirlerini bırakmadan bir adım daha attılar. Bir adım daha.

Aniden, mağaranın tabanı ayaklarının altından kayboluverdi.

“AAAAHHHHHHH!” diye bağırdı Wiglaf.

“AAAAHHHHHHH!” diye bağırdı Angus.

Birlikte yuvarlana yuvarlana düşmeye başladılar.

4. BÖLÜM

GÜM!

Wiglaf sert, kayalık zemine sertçe düştü.

GÜM!

Angus da Wiglaf'ın yanına serildi.

El meşalesi sönmüştü. Wiglaf loş ışıktaki gözlerini kırıştırdı. Parmaklarını oynattı. Kollarını ve bacaklarını silkeledi. Başını iki yana çevirdi. Bir yeri kırılmamıştı. Doğrulup oturdu ve fısıltıyla sordu: "Angus? İyi misin?"

"Offf," diye inledi Angus.

Tepelerinden ayak sesleri geliyordu. BONG! BONG! BONG! Biri gonk mu çalıyordu? Wiglaf gürültüler, bağrışmalar ve çığlıklar duydu. Neler oluyordu?

“Angus,” diye fısıldadı Wiglaf. “Biz de kaçırmış olabiliriz.”

“İşte sonuna geldik!” diye uludu Angus. “Elveda, Wiglaf. Seni tanımak güzeldi.”

“Vazgeçme,” dedi Wiglaf. “Kaçabiliriz.”

“Kaçmak mı?” diye bağırdı birisi, yukarılardan. “Hiç sanmıyorum.”

Küçük, sivri bir taş çukura doğru uçtu. Ardından bir tane daha. Ve bir tane daha! Wiglaf ve Angus, üzerlerine sivri taşlar yağarken ellerini kaldırarak kendilerini korumaya çalıştılar.

“Ay! Ay! Ay!” diye bağırdılar.

Sonunda taş yağmuru kesilmişti.

“İyi misin, Angus?” diye sordu Wiglaf.

Angus başıyla onayladı. Sonra yumruğunu yukarıdaki düşmana doğru salladı ve bağırdı: “Sen dünyanın en hain haydutusun!”

Çukurun ağzında bir yüz belirdi. Bir çift göz, Wiglaf ve Angus’a neşeyle baktı.

Wiglaf şaşırmıştı. Zalim bir suçluyu görmeyi bekliyordu; oysa karşısındaki yüz kü-

 k bir çocuğa aitti! En fazla kardeşi Dudwin ile yaşıt olmalıydı; yani altı ya da yedi yaşında! Çocuğun başında kova biçimli bir miğfer vardı. Miğferin altından sarı sa  tamları fişkırıyordu.

“Kimsin sen?” diye bağırdı Angus.

“Seni ilgilendirmez!” diye bağırdı  ocuk ve ortadan kayboldu.

Wiglaf'ın başı dönüyordu. Neler oluyordu? Neden küçük bir  ocuk onlara bağırıyordu? Bunlar hiç mantıklı görünmüyordu.

“Sen de mi ka ırıldın?” diye sordu Wiglaf,  ocuğa seslenerek.

“Sen de mi ka ırıldın?” diye taklit etti  ocuk, alaycı bir tavırla.

Wiglaf ona baktı. İşte yine tepelerindeydi ve kendilerine bakıyordu. Başına başka bir miğfer geçirmişti. Bu seferkinin metal bir burun korunağı vardı. Wiglaf'ın görebildiği

tek şey, gözler ve sırttan bir ağızdı. Ön dişlerinden biri eksikti.

İlkinin yanında başka bir baş belirdi. Bunun başında daha önceki kova biçimli miğfer vardı. Wiglaf gözlerini kırıpıştırdı. Vay canına! İki küçük çocuk vardı!

Angus bağırmaya başladı. "Hayır! Ah, hayır! Ah, zavallı biz!"

"Angus! Sorun nedir?" diye sordu Wiglaf.

"Keşke bir çift iblis olsaydı," dedi Angus. "Herhangi bir şey bundan daha iyi olurdu!"

"Ne?" diye haykırdı Wiglaf. "Bu çocukları tanıyor musun?"

"Evveett," diye inledi Angus. "Bunlar benim kuzenlerim; Bilge ve Sinekkurdu!"

Wiglaf başını kaldırıp şaşkınlıkla onlara baktı. Bilge ve Sinekkurdu, çukurun ağzında durmuş, sırtarak onlara bakıyorlardı.

"Merhaba, Angus!" dedi kova miğferli çocuk.

"Selam, Angus!" dedi diğeri.

"Merhaba." Angus iç çekti.

“Sizi kurtarmaya geldik,” diye seslendi Wiglaf.

“Kurtarmaya mı? Kurtarılmak istemiyoruz ki!” dedi Bilge.

“Evet,” dedi Sinekkurdu. “Burayı seviyoruz.”

“Bu çukurdan çıkmamıza yardım edebilir misiniz?” diye sordu Wiglaf.

“Elbette yapabiliriz,” dedi Bilge. “Ama yapmayacağız.” Sonra ikisi de kahkahalarla gülmeye başladılar.

“Hey, ne diyeceğim!” dedi Sinekkurdu. “Burası bir ejderha mağarası. Ejderha yakında geri dönecek. Bir hayli aç olarak.”

“Arkadaşın ejderha için fazla sıksa,” dedi Bilge.

“Evet,” dedi Sinekkurdu. “Ama ejderhalar senin gibi şişko çocukları sever, Angus.”

“Ha-ha!” dedi Angus, öfkeyle. “Çok komik.”

“Angus tam ejderhaların ağzına layık bir şekerleme,” dedi Bilge. Yine gülmeye başladılar.

Angus doğrulup oturdu. "Şekerlemeden söz etmişken," dedi, "buradan çıkmamıza yardım ederseniz, size biraz şekerleme veririm."

"Neyin var ki?" diye sordu Bilge.

"Jöle Şeker Solucan," dedi Angus.

"İyyy!" dedi Bilge. "Onlardan nefret ediyoruz!"

"Evet," dedi Sinekkurdu. "Gerçek solucanları seviyoruz."

"Ve böcekleri," dedi Bilge. "Çıtır çıtır! Ne güzel!"

Wiglaf midесinin bulandığını hissetti.

"Ortaçağ Lokumları da var," dedi Angus. Aynı anda çukura bir ip sarktı.

"Teşekkürler!" diye seslendi Wiglaf. Hemen ipe sarıldı.

"Sizin için değil," diye bağırdı Bilge.

"Sadece lokumları bağlayın," diye bağırdı Sinekkurdu.

"Asla," dedi Angus. "Yiyeceklerimi istiyorsanız, beni de yukarı çıkaracaksınız. Arkadaşımı da."

İp ortadan kayboldu.

“Biraz yemek yiyelim, Wiglaf,” dedi Angus, yüksek sesle. Cebindeki torbayı çıkardı. “Graham Kurabiyeleri, Kakao Küpleri ve bir torba Ortaçağ Lokumu var. Ah burada bir kamp ateşimiz olsaydı, hemen bir lokum kızartırdım.”

“Hmmm,” dedi Wiglaf.

“Bir Graham Kurabiyesi'nin üzerine lokum koyar, üstüne de Kakao Küpü yerleştirirdim,” diye devam etti Angus. “Sonra üstüne bir Graham Kurabiyesi daha ve... hmmm! Enfes!”

Bilge ve Sinekkurdu'ndan hiç ses çıkmıyordu.

“İşte buna sandviç derim,” dedi Angus. “Yedikten sonra biraz daha istersin.”

İp geri döndü.

Angus sıırttı. “Sandviç bizi kurtardı.”

5. BÖLÜM

Angus, ipi Wiglaf'a uzattı. "Önden çık," dedi.

Bilge ve Sinekkurdu'nun fikirlerini değiştirmesine fırsat bırakmadan, Wiglaf hemen yukarı tırmandı ve ayağa kalktı.

"Teşekkürler, çocuklar," dedi.

İkizlerin üzerinde kendilerine çok büyük gelen paslı ve eski zırh parçaları olduğunu gördü. Hareket ettiklerinde tıngırdıyordu.

Bilge, Wiglaf'a yaklaştı ve ipi elinden aldı. Wiglaf geri çekildi. Babası Fergus berbat kokardı ve banyo yapmanın uğursuzluk olduğuna inanırdı. Ama Bilge ve Sinekkurdu gerçekten *berbat* kokuyorlardı.

İkizler ipi Angus'a attılar. Wiglaf'ın yardımıyla, onu da çukurdan çıkarmayı başardılar. Sonra, şaşırtıcı bir hızla, Angus yerde yuvarlanarak ikizlerden uzaklaştı ve ayağa fırladı.

“Uzak durun!” diye bağırdı. “Eğer sandviç istiyorsanız, sizi uyarıyorum, uzak durun!”

“Ah, Kuzen Angus,” dedi Bilge. “Bize güvenmiyor musun?”

“Elbette hayır,” dedi Angus.

Sinekkurdu, Wiglaf'a döndü. “Sen bize güveniyorsun, değil mi?”

“Sanırım,” dedi Wiglaf, uyumlu biri gibi görünmeye çalışarak.

“Büyük hata!” diye bağırdı ikizler, neşeyle. Wiglaf'ın üzerine atladılar ve onu mağara zeminine devirdiler. Wiglaf karşılık vermeye fırsat bulamadı. İkizler kollarını arkadan bağlamışlardı.

“Bu da ne demek?” diye bağırdı Wiglaf, elleri bağlı bir halde oturtulup mağara duvarına yaslanırken. “Ne yapıyorsunuz siz?”

“Sen esirimizsin!” dedi Bilge.

“Hemen ellerini çözün!” diye emretti Angus. “Yoksa size hiçbir şey vermem!”

“Ah, öyle mi?” dedi Sinekkurdu.

“Sen öyle san!” dedi Bilge.

Aç kurtlar gibi Angus’a saldırdılar.

“Hayır!” diye bağırdı Angus. “Kesin şunu!”

Ama küçük kuzenleri onu yere indirmeyi başardılar. Yiyecek torbasını elinden kaptılar ve onun da ellerini arkadan bağladılar. Sonra Wiglaf’ın yanına sürükleyip mağara duvarına yasladılar.

“İki esir,” dedi Sinekkurdu, sırtarak. Angus’un sağ ayak bileğini, Wiglaf’ın sol ayak bileğine bağladı.

“Ah!” diye bağırdı Angus. “Çok sıkmayın!”

İkizler kamp ateşinin etrafında koşarak dönmeye başladılar. Paslı zırhlarının yanında sallanan sivri sarkıt taşlarıyla dö-

nüyor, atlayıp zıplıyorlardı: BONG!
BONG! BONG!

“Bunlar hayvan!” diye homurdandı Angus.

“Hayvan mı?” dedi Wiglaf. “Sen hiç bu kadar kötü davranan hayvanlar gördün mü?”

Wiglaf, oturduğu yerden baktığında yuvarlak ve dev boyutlarda bir mağaranın içinde olduklarını gördü. Kubbe biçimli mağara tavanından uzun sarkıtlar iniyordu. Aynı şekilde, yerden de kısa ve bazıları sivri, bazıları küt, dikitler yükseliyordu. Bazı dikitler ve sarkıtlar birleşerek kalın sütunlar oluşturmuşlardı. Mağaranın ortasında bir kamp ateşi yanıyordu. Mağaranın tepesindeki görünmeyen bir deliğe doğru duman yükseliyordu.

İkizler vahşi danslarını bitirdiklerinde, ateşin başına çöktüler ve bütün lokumları midelerine indirdiler. Sonra sarkıtlardan yaptıkları kılıçlarını bellerinden çıkardılar, Ortaçağ Lokumları’nı sırayla üzerlerine geçirdiler ve sarkıtları şiş gibi kullanarak ate-

şe tuttular. Kızaran lokumların kokusu mağarayı doldurdu.

“Onları yakıyorsunuz!” diye bağırdı Angus. “Yavaş kızartın!”

“Biz yanmışlarını seviyoruz!” dedi Bilge. Alevi üfledi ve kararmış bir lokumu sarkıttan çıkarıp ağzına attı. “Hmmm.”

Angus’un gözleri doldu.

Bütün bu süre boyunca, Wiglaf bileklerini saran ipleri gevşetmeye çalışıyordu.

“Biraz daha istiyorum,” dedi Bilge.

“Evet!” diye bağırdı Sinekkurdu. “Ben de!”

İkizler Angus’un torbasını karıştırdılar ve kurabiyelerle Kakao Küpleri’ni buldular. İkizler kurabiyeleri, çikolata küplerini ve yanmış lokumları ağızlarına tıkarak mideye indirirken, Wiglaf şaşkınlıkla izledi.

“Ohhh, bakamayacağım,” dedi Angus, gözlerini kapayarak. “Bittiğinde bana söyle.”

İkizler hızla tıkinmaya devam ederken, Sinekkurdu ağzını açtı ve yüksek sesle girdi: GAAARK!

Angus gözlerini açtı. “Sizi kurtarmaya gelmiştik,” dedi. “Siz ise böyle teşekkür ediyorsunuz!”

Bilge lokmalarını nasıl çiğnediğini göstermek için ağzını açtı.

“En azından burada ne yaptığınızı söyleyin,” dedi Wiglaf.

“Bu mağara bizim saklanma yerimiz,” dedi Sinekkurdu.

“Kimden saklanıyorsunuz?” diye sordu Angus.

“Annemiz okula gitmemiz gerektiğini söyledi,” dedi Bilge. “Mordred Amca’ya mektup yazıp gelişimizi haber verdi. Sonra bizi hazırladı ve EAO’ya gönderdi.”

“Evet,” dedi Sinekkurdu. “Ama biz gitmek istemedik.”

“Bu yüzden kaçtık,” diye devam etti Bilge. “Bu mağarayı bulduk. Eski şövalye

zırhları ve malzemeleri dışında bomboştu. Biz de buraya taşındık.”

“Yani sizi kimse kaçırmadı mı?” diye sordu Wiglaf, şaşkınlıkla.

“Yoo,” dedi Sinekkurdu, rahatça. “O fidye notunu kendimiz yazdık. Gece EAO’ya koştuk ve notu asma köprüye bıraktık.”

Wiglaf gözlerini kapadı. Durum bir eşek şakasından ibaretti!

“Mordred Amca fidye notumuzu aldı mı?” diye sordu Bilge.

Angus başıyla onayladı.

“Sizi buraya gönderirken altın dolu bir el arabası da verdi mi?” diye sordu Sinekkurdu, hevesle.

“Şansınızı zorlamayın,” dedi Angus. “Mordred Amca’yı siz de tanıyorsunuz. Tek bir altınından bile ayrılmak istemez.”

“Sana söylemişim,” dedi Bilge, kardeşini iterek.

“Ne olmuş?” diye bağırdı Sinekkurdu. Bilge’ye bir taş attı. Bilge karşılık verdi ve

bir an sonra, ikizler birbirlerini tekmeleyerek, yumruklayarak, ısırp çimdikleyerek yerde g re meye ba ladılar.

Angus ba ını iki yana salladı. “Bu  ocukların akrabam olduklarına inanamıyorum,” dedi.

“Zırh giymeleri iyi,” dedi Wiglaf.

H   ellerini iplerden kurtarmaya çalışıyordu. Tam o sırada, mağaranın zemini sarılmaya ba ladı.

Wiglaf, Angus’a baktı.

Angus’un gözleri iri iri açıldı. O da hissetmi ti.

G  M!

 kizler birbirlerini yumruklamayı kestiler.  kisinin de burnu kanıyordu.

“Neydi bu?” diye fısıldadı Wiglaf.

Bilge ve Sinekkurdu, sadece tünele bakıyorlardı.

“Ejderhaya benziyor,” dedi Angus.

“Ejderha mı?” dedi Bilge.

G  M, G  M!

“Ejderha filan yok. Bunu biz uydurduk,” dedi Sinekkurdu. “Sizi korkutmak için.”

Tünelin içinden pis kokulu sarımsı bir duman yayıldı.

“Bahse girer misiniz?” dedi Angus. “He-pimiz ejderha şekerlemesi olmak üzereyiz.”

6. BÖLÜM

İkizler birbirlerine baktılar ve aynı anda bağırdılar: “Kaç!”

“Durun!” diye seslendi Wiglaf. “Bizi çözün!”

Ama Bilge ve Sinekkurdu mağaranın derinliklerinde gözden kaybolmuşlardı bile.

“Bittik biz,” diye sızlandı Angus.

Wiglaf dişlerini sıktı. Son bir güçlü çekişle... elleri iplerden kurtuldu. İpleri bir kenara atıp Angus’u çözmeye başladı.

GÜM! GÜM!

“Çabuk!” diye bağırdı Angus. “Ejderhalar yaklaşıyor!”

Ayak sesleri giderek yükseliyordu. Tünelin içinden yine pis kokulu sarımsı bir duman yayıldı.

Wiglaf çılgınca uğraşıyordu. İkizlerin im-
laları berbattı ama düğüm atmayı kesinlikle
iyi biliyorlardı.

“Tamam!” diye haykırdı sonunda. İpi
Angus’un bileklerinden çekip aldı.

Angus ve Wiglaf ayağa kalkmaya çalıştı-
lar. Ayak bilekleri hâlâ birbirine bağlı oldu-
ğundan, ellerini birbirlerinin omuzlarına at-
tılar ve mağaranın arka tarafına doğru hızla
yürümeye başladılar; sanki bir üç bacak ya-
rışındaymış gibi.

GÜM!

“Bu mağarayı kim bu hale getirmiş?” de-
di hırıltılı bir ses. “Her yer talan olmuş! Bu
bir felaket!”

Wiglaf ve Angus, en yakındaki sütunun
arkasına saklandılar. Wiglaf, daha önce bir
ejderhanın böylesine kibar kelimelerle ko-
nuştüğünü duymamıştı. Korkudan titredi-
ğini fark etti. Belki de titreyen Angus idi.
Birbirlerine bağlı olduklarından, kestirmek
zordu.

“Bu mağaranın sadece bir girişı var,” diye hırladı ejderha. “Bu yüzden, burada olduğunuzu biliyorum. Gösterin kendinizi!”

Wiglaf tangirtılar duydu. Omzunun üzerinden baktı. Orada, kalın bir sütunun arkasında, Bilge ve Sinekkurdu saklanıyordu. Oldukları yerde kıkırdayıp durduklarından, paslı zırhları tangırdıyordu.

Wiglaf tüm cesaretini topladı ve sütunun arkasından başını hafifçe uzatıp bir göz attı. Titreşen alevlerin ışığında, kızıl pullu dev bir ejderha gördü. Kulaklarının mor olmasına bakılırsa, dişı bir ejderhaydı. Parlak turuncu gözleriyle mağarayı tarıyordu. Wiglaf, ejderhanın uzun boynunda çift sıra inciler görünce çok şaşırdı. Ön pençelerinden birinde, kırmızı renkli çok büyük bir el çantası taşıyordu.

Wiglaf geri çekildi. İnci gerdanlık takan ve el çantası taşıyan bir ejderha mı? Hiç de kötü birine benzemiyordu. Ama ejderhalar hakkında öğrendiğı bir şey

vardı: Onları asla görünüşlerine göre yargılamamak gerekirdi.

“Siz istediniz,” diye seslendi ejderha. “İşte geliyorum!” Ejderhanın ayak sesleri Wiglaf’a doğru yaklaştıkça yaklaşıyordu.

“AAAAAH!” diye bağırdı Wiglaf, karşısında aniden beliren dev ejderha suratını görünce.

“Bu da ne be?!” diye bağırdı Angus.

“Öğrenciler!” dedi ejderha. “Tahmin etmeliydim.”

Ejderha, pençelerini iki arkadaşın EAO tüniklerine geçirdi ve onları alıp yüzüne yaklaştırdı. O kadar yaklaşıncaya, Wiglaf’ın burnuna leylak kokusu geldi. Ejderha parfüm de mi kullanıyordu?

“Siz eğitim dönemindeki şövalyeler misiniz?” diye sordu ejderha.

“Ö-öy-öyle sayılır,” dedi Wiglaf.

Ejderha iç çekti. “Gerçek şövalyeler mağaramın içinde asla böylesine bir kargaşa yaratmazlardı.”

“Biz değildik...” diye başladı Angus.

“Biz değildik!” diye alay etti ikizler ve kahkahalara boğuldular.

Ejderha sesin geldiği tarafa hızla döndü.
“Kimdi o?”

“Kimdi o?” diye alay etti ikizler.

Ejderha, kahkahaların geldiği yöne doğru ilerledi.

Angus ve Wiglaf hâlâ pençelerin ucunda sallanıyorlardı.

“Bizi yakalayamazsın!” diye bağırdı ikizler. Ejderhanın ulaşamayacağı bir yere kaçtılar ve sonra dönüp ona baktılar.

“Saaaaaldınır!” diye bağırdı ikizler, sarkıtlardan yaptıkları kılıçları sallayarak.

Bilge ve Sinekkurdu taştan kılıçlarını ejderhanın arka bacaklarına batırdılar. Bunu defalarca yaptılar.

“Of! Ay!” diye bağırdı ejderha. “Kesin şunu, sizi yaramaz çocuklar!”

Ama Bilge ve Sinekkurdu’nun durmaya niyetleri yoktu.

Ejderha, Wiglaf ile Angus'u yere düşürdü.

Wiglaf ve Angus kaçmaya çalıştılar ama ayak bilekleri hâlâ birbirine bağlı olduğundan, iç içe geçmiş bir halde yere yuvarlandılar.

"Naniiiik! Naaaaniiiik!" diye bağırdı ikizler, ejderhaya. "Senden korkmuyoruz düdük!"

"Öyle mi?" dedi ejderha. Mor kulaklarından öfke yansıtan siyah dumanlar yükseldi. "Bunu hemen düzeltebiliriz."

Wiglaf ve Angus korkuyla izlerken, ejderhanın sarı ibiği başının üzerinde yükseldi ve devasa bir yelken gibi oldu. Gözlerinden turuncu kıvılcımlar saçılıyordu. İncileri lav küreleri gibi yanmaya başladı. Uzun, kıvrık pençesini ikizlere doğru savurdu.

Bilge ve Sinekkurdu ondan kurtulmayı başardılar ve koşmaya başladılar. Mağaranın karşı tarafına ulaşıp tünele daldılar.

Ejderha dişlerini açtı ve turuncu renkli kocaman bir alev püskürdü. POOO-OFFFF! Sonra çantasını bıraktı, dört ayak

üzerine indi ve ikizlerin arkasından koşmaya başladı.

"Bu ipten kurtulmamız gerek," dedi Wiglaf. Öne eğilip sol çizmesini çekerek çıkardı. Angus da aynısını sağ çizmesi için yaptı. İki arkadaş, binbir zorlukla ayaklarını ipten kurtardılar. Çizmelerini tekrar ayaklarına geçirip ayağa fırladılar.

"Buradan nasıl çıkacağız?" diye sordu Angus. "Tek çıkış yolu tünel!"

"Haydi!" dedi Wiglaf, tünele doğru koşarken. "Eğer ejderha geri dönerse, yan taraflardaki geçitlerden birine saklanabiliriz."

Wiglaf ve Angus birbirlerine yakın kalarak el yordamıyla ilerlediler. Çok geçmeden, ileride bir ışık gördüler. Tangırtılar duyuldu. Ardından kıkırdamalar geldi.

Wiglaf ve Angus, ses çıkarmadan ikizlere yaklaştılar. Bilge, Erica'nın el meşalesini almıştı ve etrafa tutuyordu.

"Şşşşt!" diye uyardı Wiglaf, onlara ulaştıklarında.

“Siz manyak mısınız?” diye fısıldadı Angus. “Peşinizde öfkeli bir ejderha varken böyle g l n p gürültü yapılır mı? Sessiz olun!”

“Sessiz olun!” diye alay etti ikizler.

“Neden şansınız varken mağaradan d  a-
rı ka madınız?” diye sordu Wiglaf.

“Neden kaçalım ki?” diye sordu Bilge.

“Evet,” dedi Sinekkurdu. “Bu bizim ma-
Ėaramız.”

“Pek sayılmaz,” dedi Angus. “O ejderha
her an gelebilir. Haydi!” Sinekkurdu’nu
paslı göğüs plakasından yakaladı.

“Hey!” diye bağırdı Sinekkurdu. “Kes
 unu!”

G M! GÜM!

Wiglaf, me aleyi Bilge’nin elinden kapıp
söndürdü.

Ejderhanın giderek yaklaşan ayak sesleri
karanlık tünelde yankılanıyordu. Tekrar
mağaraya dönüyor olmalıydı.

“Yanımızdan geçene kadar bekleyin,” dedi
Wiglaf, fısıltıyla. “Sonra hemen kaçacağız.”

Dört çocuk birbirlerine sokuldular. Bilge ve Sinekkurdu bir kez olsun sessizleşmişti.

Ejderhanın ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Yanlarından hızla koşarak geçip mağaraya doğru ilerledi ve ayak sesleri uzaklaştı.

Wiglaf el meşalesini yaktı. "Haydi!" Tünelin çıkışına doğru koştu. Angus hemen arkasındaydı. Bilge ve Sinekkurdu da onları izliyordu. *Neden o eski zırhları giyiyorlar?* diye merak etti Wiglaf. *Sürekli tangırıyor!*

Dört çocuk koşarak mağaranın girişine yöneldiler.

"Günüşığı!" diye bağırdı Wiglaf, nihayet.

"Geliyoruz!" diye bağırdı Bilge. İkizler Wiglaf ve Angus'u dirsekleyerek öne geçtiler.

Wiglaf ve Angus da hemen arkalarındaydı.

"Neredeyse... geldik!" dedi Wiglaf, nefes nefese.

Tam o anda, dev bir şey günüşiğini kesti.

Mağaranın girişinde başka bir ejderha daha vardı! Önlerinde duruyordu ve yolu kapamıştı. Uzun bir alev kustı: PPOOOO-OFFFFF!

“AAAAAHHH!” diye bağırды çocuklar, hep birlikte. Oldukları yerde döndüler ve mağaranın derinliklerine doğru gerisin geri koşmaya başladılar.

Ejderha mağaranın girişine nasıl ulaşmıştı? Wiglaf diğerleriyle birlikte tünelde hızla koşarken, bunu düşünecek fırsat bulamadı; tek düşündüğü, alev kusan ejderhadan kaçmaktı. Bir dönemeci döndüler ve...

İşte şimdi yine karşılarındaydı!

POOOOFFFFF!

“AAAAAHHH!”

Yine döndüler ve diğer yöne doğru koşmaya başladılar.

Ama çok geçmeden...

POOOOFFFFF! Alev kusan yine önlerindeydi.

Çocuklar yine aksi yöne koştular. Wiglaf'ın kafası karışmıştı. Mağaradan dışarı mı, yoksa daha derine mi koşuyorlardı? Neresi neresiydi şimdi? Tek bildiği hayatta kalmak için koştuguydu.

POOOOFFFFF! İşte yine önlerindeydi!
Döndüler ve...

POOOOFFFFF! Yine oradaydı!

Önde ejderha. Arkada ejderha. Wiglaf'ın başı dönmüştü. Çift görmeye mi başlamıştı yoksa?

“İki tane var!” diye bağırdı Angus.

“İkiz ejderhalar!” diye bağırdı Bilge ve Sinekkurdu.

Wiglaf bunun doğru olduğunu gördü. Ah, hayır! Bu kadarı fazlaydı. İşte şimdi başları gerçekten dertteydi.

7. BÖLÜM

Bilge'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Mağara tavanını işaret etti. "Mağara çöküyor!" diye bağırdı. "EĞİLİN!"

"Yıldızlarım!" diye bağırdı ikiz ejderhalar. Ön pençeleriyle yüzlerini korudular ve yere eğildiler.

Angus ve Wiglaf, kollarını başlarının üzerine kaldırıp yere yatmışlardı.

Ama ikizler bir ejderhanın yanından zorlukla sıyrılıp tünel boyunca koşmaya başladılar.

"Aptallar!" diye bağırdı ikizler, koşarken. "Aptallar!"

Wiglaf ayağa fırladı. "Angus, ayağa kalk!" diye bağırdı. "Kaçabiliriz!"

Ama ikiz ejderhalar da çabucak toparlanmışlardı.

“Bunu aklınızdan bile geçirmeyin,” dedi ejderhalardan biri, öfkeyle. Diğerine döndü.

“O küçük solucanlar mağaramıza doğru koşuyorlar, Etel. Geçitlerden birine saklanacaklar. Onları daha sonra yakalarız. Bu arada, sen kayayı yuvarla ve mağaranın girişini kapat.”

“Tamam, kardeşim,” dedi Etel. Mağaranın girişine doğru koştu.

“Esirler!” diye gürledi geride kalan ejderha, Wiglaf ve Angus’a bakarak. “Eller yukarı! Marş!”

İki arkadaş ellerini kaldırdılar ve ejderhanın önüne düşerek mağaraya doğru yürümeye başladılar.

“Oturun!” Ejderha taş sırayı işaret etti.

Wiglaf ve Angus oturdu.

Ejderha da onların karşısına yerleşti. İki arkadaşın gözlerinin önünde, ejderhanın sarı ibiği indi ve sonunda başının üzerinde in-

ce bir çıkıntı gibi kaldı. İncileri yine daha önceki gibi bembeyaz parlıyordu.

“Sizi bağlamayacağım, esirler,” dedi ejderha. “Bunun bir anlamı yok. Giriş kapandı. Kimse dışarı çıkamaz.” Etrafına bakınıp iç çekti. “Zavallı mağaramız ne hale gelmiş!” Büyük kırmızı el çantasından dantelli bir mendil çıkarıp gözlerini sildi.

“Ağlama, Lusinda,” dedi Etel, geri döndüğünde. Onun da ibiği inmişti ve incileri beyaza dönmüştü. “Ben toparlamana yardım ederim.”

“Teşekkür ederim, kardeşim,” dedi Lusinda. “Ama önce bu davetsiz misafirlerle konuşmam gerek.”

Etel, Lusinda'nın yanına oturdu ve Wiglaf ile Angus'a baktı.

“Ailemiz yedi asırdır bu mağarada yaşıyor,” dedi Lusinda. “Bütün bu süre boyunca-

ca, atalarımızdan hiçbirisi tek bir sarkıtı ya da dikiti bile kırmamıştı.”

“Şimdi yarısı tuzla buz olmuş!” dedi Etel, üzüntüyle. “Onları eski haline döndürmek için yıllar gerekecek. Çok yazık!”

“Büyük büyükbabamız antika zırh koleksiyonu yapmaya başlamıştı,” dedi Etel. “Paha biçilmez, benzersiz örnekleri arayıp bulurdu. Biz de elimizden geldiğince koleksiyonu genişletmeye çalıştık. Koleksiyonun parçalarını mağaramızın doğal resiflerinde sergiliyoruz.”

“Şimdi o eşsiz zırhlarımızın çoğu, yerlere saçılmış,” dedi Lusinda, burnunu çekerek. “Kırılmış, parçalanmış ve hasar görmüş! O iki küçük yaramaz da geri kalanını giyiyor! Ah, bu dayanılmaz bir şey.”

“Mağaranızın durumu için üzgünüz,” dedi Wiglaf.

“Ama bunu biz yapmadık,” dedi Angus. “O ikisi yaptı.” Ejderhalara, Mordred ve fidye notuyla ilgili hikâyeyi anlattı.

“Sahte olduğunu bilmiyorduk,” diye ekledi Wiglaf. “Onları kurtarmaya geldiğimizi sanıyorduk.”

“Bilge ve Sinekkurdu, buranın artık kendi mağaraları olduğunu söylüyorlar,” dedi Angus. “Buradan gitmek istemiyorlar.”

Lusinda kızıl pullarla kaplı iri başını iki yana salladı.

“Ne küstahlık!” diye bağırdı. “Doğu Koltukaltı Antika Panayırı’nda bir hafta sonu geçirmeye gidiyoruz, ve geri döndüğümüzde... şu mağaranın haline bak!”

Wiglaf ayak sesleri duydu. “Şşşt!” dedi. “Dinleyin.”

Angus ve ejderhalar sessiz kaldılar.

Ayak sesleri giderek yaklaştı ve sonunda Bilge ve Sinekkurdu tünelden koşarak dışarı fırladılar. Ellerindeki küflü lahana benzeri şeyleri başlarının üzerinde sallayarak mağaraya daldılar.

“Gidin mağaramızdan!” diye bağırdı Bilge.

“Yıldızlarım!” diye bağırdı Lusinda.

“Olamaz!” diye haykırdı Etel.

“Hemen gidin!” diye bağırdı Sinekkurdu. Elindeki parşömen parçasını yere attı. “Yoksa size bundan daha fazlasını veririz!”

İkizler ellerindeki küflü lahanaları yere fırlattılar ve şiddetle açılan lahanaların arasından eski kemikler, yarasa kanatları, yılan kafaları ve küflü çöpler saçıldı.

Wiglaf eliyle burnunu tıkadı. Koku dayanılmazdı.

Bilge ve Sinekkurdu, kahkahalar ve bağırışlarla tünele geri koştular: “Koku bombası! Koku bombası! Koku bombası! Yuuuhaaaa!”

Iyyy! Wiglaf nefes almakta zorlanıyordu.

Etel ve Lusinda, yayıntıları bir çöp kutusuna süpürürken dantelli mendilleriyle burunlarını tıkadılar.

“Mağaraya sinen kötü kokuyu temizlemek asırlar sürecektir,” dedi Lusinda. Bir şi-

şeden etrafa bir sıvı püskürtmeye başladı.
“Yeterince hava yok.”

Wiglaf kokladı. Sprey güzel kokuyordu; leylak gibi. Ama yine de kokuyu temizlemeye yetmemişti.

Angus, Sinekkurdu’nun yere fırlattığı parşömeni aldı ve okudu:

Mağramızdan gidin! Hemen!

Eyer hemen gitmessenis, burayı gerçekten yerle bir edeceğiz!

*İmza,
Bilge ve Sinekkurdu*

“Buna inanamıyorum!” diye haykırdı Lusinda. “Ejderhalardan korkan insanlara ne oldu?”

“Peki ya doğru imla kuralları nerede kaldı?” diye mırıldandı Etel.

Uzakta kırılan bir şeyin gürültüsü duyuldu.

“Oh!” diye sızlandı Etel. “Cevabı bile beklemiyorlar. Mağarayı yerle bir etmeye başladılar bile!”

“Ethel ve ben yaşlı ejderhalarız,” dedi Lusinda, başını iki yana sallayarak. “Bu bizim emeklilik mağaramız.” Kardeşine baktı. “O küçük canavarlardan kurtulamazsak ne yaparız?” Bir pençesini burnunun önünde havaya doğru salladı. “Of, burası hâlâ berbat kokuyor.”

“Bu kokuya ben de dayanamıyorum,” dedi Etel. “Hepimizin temiz havaya ihtiyacı var.” Büyük kırmızı el çantasını aldı. “Gelin!”

Wiglaf, Angus’a baktı. Mağaradan çıkıyorlardı. Belki de kaçabilirlerdi! Yine de ejderhalar için üzülüyordu. Kalbinin bir yarısı kalmayı ve onların Bilge ile Sinekkurdundan kurtulmasına yardım etmeyi istiyordu.

Lusinda da çantasını aldı. Ayağa kalktı. Ön pençesiyle incilerini düzeltti. Çift sıra dizilmiş incilerin her biri parlamaya başladı ama önceki gibi korkutucu bir kızıl renkte parlamıyorlardı. Karanlık tünelde yollarını aydınlatacak parlak beyaz bir parıltıydı. “Beni takip edin,” dedi.

8. BÖLÜM

Wiglaf ve Angus, ejderhaları takip ettiler. Bilge ve Sinekkurdu nerede? diye merak etti Wiglaf. Çok sessizleşmişlerdi. Fazla sessiz.

Sonunda, inci ışığının parıltısında, Wiglaf mağaranın girişini kapatan büyük kayayı gördü. Etel mağara duvarına dayanmış uzun bir demir çubuğu aldı, kayayla mağara girişinin arasına sıkıştırdı, sivri dişlerini sıktı ve çubuğu çekti. Kaya yuvarlandı ve mağaranın girişi açıldı.

Lusinda, Etel, Wiglaf ve Angus, açık hava çıktılar.

Wiglaf derin bir nefes aldı. Ohhh! Mağaradaki leş gibi kokudan sonra temiz ha-

va çok iyi gelmişti doğrusu. Dışarısı serindi. Güneş yeni batıyor, yerini dolunaya bırakıyordu.

Lusinda ve Etel derin derin nefes alıp verdiler. Sonra gerindiler; uzun, kızıl pul-larla kaplı boyunlarını uzattılar ve kanatlarını açtılar.

“Ah!” dedi Etel. “Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Wiglaf.

“Ben de,” diye mırıldandı Angus. “Aç olmam dışında.”

Mağaranın içinden gelen ani bir hışırtı, dördünü de irkiltti. Tam döndükleri anda, kayanın tekrar yuvarlandığını ve mağaranın girişini kapadığını gördüler.

Bilge ve Sinekkurdu mağaranın içinden güldüler. “İçeri giremezsiniz! Burası artık bizim mağaramız!”

“Aziz Corc’un ejderhası adına!” diye bağırdı Lusinda, öfkeyle. “O kayayı gerçekten kıpırdatamayacağımızı mı sanıyorlar?”

“Bırak öyle düşünsünler, Lusi,” dedi Etel. “Burası güzel.”

Lusinda başıyla onayladı. “Birer fincan çay içelim ve o baş belalarından nasıl kurtulacağımızı düşünelim.”

Wiglaf’ın şaşkın bakışları altında, Lusinda büyük kırmızı çantasını açtı ve bir su ısıtıcı çıkardı. Yakındaki bir dağ nehrine gidip su doldurdu.

Etel de çantasını açtı ve o da bir çaydanlık, iki çay fincanı ve iki fincan tabağı çıkardı. Çantasında taşıdığı kuru yeşil yapraklardan birazını çaydanlığa döktü. “Bir fincan çaya ne zaman ihtiyacın olacağını bilemezsin,” dedi. “Şu kayalara oturun, çocuklar. Rahatınıza bakın.”

Lusinda, su ısıtıcısına kızıl alevini üfle-di. Su hemen kaynadı. Sonra suyu çaydanlığa boşalttı, demlenmesini bekledi ve fincanlara doldurup Wiglaf ile Angus’a uzattı. “Umarım ejderhananesi çayı seversiniz.”

Wiglaf çayı yudumladı. “Hmmm,” dedi. “Bu nefis.”

Angus da bir yudum aldı. “Mükemmel!” dedi. “Normal nane gibi ama daha naneli.”

Ejderha hanımlar memnuniyetle birbirlerine baktılar.

“Ah, neredeyse unutuyordum!” Etel çantasını tekrar açtı ve koca bir torba kurabiye çıkardı. Çocuklara ikişer tane verdi. “Sanırım bunlar akşam yemeği olarak karnınızı doyurur.”

“Sorun değil!” dedi Angus. Bir ısırık alınca hemen gözleri parladı. “Vaaay! Harika!”

“Ejderhananesi kurabiyesi,” dedi Lusinda.

Wiglaf hayatı boyunca hiç bu kadar lezzetli bir şey yemediğini düşündü.

“Şimdi,” dedi Etel, fincanları geri alıp kendisi ve kardeşi için çay doldururken. “Bu küçük ve iğrenç mağara hırsızlarından nasıl kurtulacağız?” Turuncu gözleri kısıldı. “Birçok ejderha onları gördükleri yerde kızartıverirdi.”

“Ya da onları gökyüzüne çıkarıp aşağı bırakırdı,” dedi Etel, çayını karıştırırken.

“Veya paramparça ederdi,” diye ekledi Lusinda.

Wiglaf ürperdi. Midesi bulanmaya başlamıştı.

“Şey... onlar benim küçük kuzenlerim,” dedi Angus.

“Bazı ejderhalar üzerlerine oturup onları ezerdi,” dedi Etel, Angus’un yorumuna aldırmadan.

“Veya akşam yemeği olarak pişirirdi,” dedi Lusinda. “Ama bence bir hayli sert ve tatsız olurlardı.”

Wiglaf yarısı yenmiş kurabiyesini bıraktı. “Canlarını yakmadan mağaranızdan gitmelerini sağlamanın bir yolu olamaz mı?” diye sordu.

“Biz de ona geliyorduk,” dedi Lusinda. “Çoğu ejderha o çocukları hemen ortadan kaldırıverirdi. Ama Etel ve ben bunu yapamayız.”

Wiglaf bunu duyduğuna çok sevindi.

“Bir bakalım...” Etel, pençelerini düşün-
celi bir tavırla pullu çenesine vurdu. “Onla-
ra bir ejderha koku bombası sunabiliriz.
Hiçbir şey bir ejderhanın...”

“Hayır, kardeşim!” diye araya girdi Etel.
“O kokuyu mağaradan asla atamayız.”

“Şey, ailemizi davet etsek?” dedi Lusin-
da. “376 ejderhayı bir arada görmek, o kü-
çük canavarları korkutmaya yeter.”

“Buna pek güvenmeyin,” dedi Angus.

“Ayrıca, hepsinin karnını doyurmak zo-
runda kalırız,” dedi Etel. “Üstelik haftalar
boyunca burada kalabilirler.”

“Bu fikri de geçelim,” dedi Lusinda.

Bir süre hepsi sessizce oturup düşündüler.

Sonunda Wiglaf konuştu. “Ejderha Avcı-
ları Okulu’nda bize öğrettikleri...”

“Gittiğiniz okul o mu?” diye haykırdı
Etel.

“Hayyyy aksssi!” dedi Wiglaf, eliyle ağzı-
nı kapatarak.

“Haydi ama, Etel!” dedi Lusinda. “Sen hangi okula gittiklerini sanıyordun ki? Prenses Hazırlık mı? Devam et, Wiglaf.”

“Şey, orada bize öğrettiklerine göre, bütün ejderhaların altınları olurmuş,” dedi Wiglaf.

Lusinda başıyla onayladı. “Bu doğru. Kardeşim ve benim de altınlarımız var. Ne olacak ki?”

“Eğer altınlarınızın bir kısmından ayrılmayı kabul ederseniz,” dedi Wiglaf, “sanırım Bilge ve Sinekkurdu’ndan kurtulmanın bir yolunu biliyorum.”

“Seni dinliyoruz,” dedi Etel.

“Bilge ve Sinekkurdu, Müdür Mordred’e sahte bir fidye mektubu yazdılar,” dedi Wiglaf. “Ondan ağzına kadar altınla dolu bir el arabası göndermesini istediler.”

“Ama Mordred Amca o notu yırtıp attı,” dedi Angus. “Altını her şeyden daha çok sever. Hatta kendi yeğenlerinden bile.”

“Ama eğer Mordred’e biraz altın vermeyi kabul ederseniz,” dedi Wiglaf, “buraya gelip Bilge ve Sinekkurdu’nu götürebilir.”

“Anlıyorum,” dedi Lusinda. “Yani buraya gelip küçük şeytanlarını alması için üstüne altın vermemizi öneriyorsun.”

Wiglaf başıyla onayladı.

Etel iç çekti. “Kural olarak, bir ejderhanın altın biriktirme dürtüsü çok güçlüdür; özellikle de bizimki gibi iyi ailelerden gelen ejderhaların.”

“Altınımızdan ayrılmak,” dedi Lusinda, “şey, çok zor.”

“Hayır,” dedi Etel. “Asla.”

Ejderha kardeşler birbirlerine baktılar.

“Yine de,” dedi Lusinda, yavaşça, “belki bir defalığına küçük bir istisna yapabiliriz.”

“Eğer o küçük canavarlardan kurtulmamızı sağlayacaksa,” dedi Etel, “altınlarımızın birazından vazgeçeceğiz.”

Lusinda büyük kırmızı el çantasını karıştırdı ve bir parşömen parçası çıkardı.

Etel de çantasından bir mürekkep hokkasıyla büyük bir tüy kalem aldı. “Notu ben yazacağım. Ne diyeyim?”

“Sevgili Müdür Mordred,” diye başladı Wiglaf.

“Onu biraz daha şımart,” dedi Lusinda.

Wiglaf sıırttı. Lusinda, Mordred ile hiç karşılaşmamıştı ama onu kesinlikle iyi anlıyordu.

Sonunda Etel notu okudu:

Saygıdeğer EAO Müdürü,

Size hayatta bir kez karşınıza çıkabilecek bir hızlı zenginleşme fırsatını bildirmek için yazıyoruz. Eğer mağaramıza gelip, okulunuza doğru çıktıkları yolculukta yollarını kaybeden iki çocuğu alırsanız – ve Bilge ile

Sinekkurdu adındaki bu iki çocuğun bir daha asla mağaramıza gelmeyeceklerini garanti ederseniz – size ağzına kadar altınla dolu bir el arabası vereceğiz. En çabuk şekilde cevabınızı gönderin.

Saygılarımızla

Lusinda ve Etel von Arnazmertz

Uzakdur Dağı Mağarası

Etel, notu tekrar gözden geçirdi. “Hiç imla hatası yok,” dedi gülümseyerek. “Bunu Mordred’e ulaştırmanın en iyi yolu ne?”

“Uçarak götürebilirsiniz,” dedi Wiglaf.

“Ejderha Avcıları Okulu’na mı?” dedi Lusinda. “Pek akıllıca sayılmaz.”

“Endişelenmeyin,” dedi Angus. “Mordred Amca muhafız tutmayacak kadar pintidir. Notu oraya gece götürürseniz, kimse sizi görmez.”

“Asma köprünün üzerine bırakıp üzerine bir taş koyun,” dedi Wiglaf. “Mordred’in izcisi Yorik diğer notu orada bulmuştu.”

Etel notu katladı ve büyük kırmızı çantasına koydu.

“Ejderha Avcıları Okulu, Avcılar Yolu’nun yakınındaydı, değil mi?” diye sordu.

“Öyle,” dedi Angus.

Etel gülümsedi. “Bu notu teslim edilmiş sayın.”

9. BÖLÜM

Etelkisa bir süre sonra geri döndü. “Görev tamamlandı,” dedi.

“Ah, harika!” dedi Lusinda. “Acaba ne zaman cevap alırız?”

“Biraz zaman alır,” dedi Angus. “Buraya tırmanmamız uzun sürdü.”

“Zaman geçirmek için oyun oynayalım,” dedi Lusinda. “Konken oynamayı biliyor musunuz?”

Angus başıyla onayladı. Wiglaf başını iki yana salladı.

“Yirmi soru?” diye sordu Lusinda.

Wiglaf yine başını iki yana salladı. “Ailemin oynadığı tek oyun, Haydi Geçir!”

“Oh!” Lusinda pençesini ağzına götürdü ve kibarca güldü.

“Belki bu çocuklar Alev Kusma Dansı’mızı görmek isterler,” dedi Etel.

Lusinda gülümsedi. “Etel ve ben gençliğimizde bir hayli ünlüydük.”

“Şarkıcı mıydınız?” diye sordu Wiglaf.

“Ve dansçı!” dedi Lusinda. “Ah, o güzel günler! Haydi yapalım, kardeşim.”

Ejderhalar ayağa kalktılar. Kollarını birbirlerinin bellerine doladılar ve şarkıya başladılar:

*Bazı ejderhalar sever tantanayı patırtıyı
Ama yağma talan çekmez hiç bu ejderhayı
Eh, ne yapalım, o tür kızlardan değiliz
Biz giyinip süslenmeyi severiz*

Ejderhalar birbirlerini bırakıp bir süre dans ettiler. Sonra yine şarkıya döndüler:

*Bazı ejderhalar gece gündüz alev kusar
Öyle oyunlar bizim midemizi bozar
Eh, ne yapalım, o tür kızlardan değiliz
Biz rumba, ça-ça, tango severiz*

Ejderhalar yine dansa döndüler ve gösterişli bacak hareketleri yaptılar.

“Hey!” diye bağırdı Wiglaf ve Angus, gösteri sona erdiğinde. Neşeyle alkışlayıp ejderha ikizleri kutladılar.

“Teşekkürler,” dedi Lusinda. Etel ile birlikte eğilerek selam verdiler.

“Şimdi, ‘İki Kişilik Çay Partisi’ni söyleyeceğiz,” dedi Etel. “Hazır mısın, kardeşim?”

Ejderha ikizler yine şarkı söyleyip dans etmeye başladılar.

Wiglaf hiç bu kadar yetenekli ejderhalar görmemişti. İki arkadaş bu gösteriye bayıldılar.

Yine de, ejderha ikizler on beşinci şarkıya başladıklarında, Wiglaf daha kaç şarkı söyleyebileceklerini merak etti. Angus’a baktığında, neredeyse uykuya dalmak üze-

re olduğunu gördü ve hemen dirsekleyerek uyandırdı. Ejderha hanımlara canlarının sıkıldığını belli etmek iyi olmazdı.

Gösteri devam ettikçe etti. Daha da devam ederdi. Ama yirmi altıncı şarkıdan sonra Etel gözlerini kısarak uzağa baktı. "Hey, Lusi!" dedi. "Biri buraya doğru tırmanıyor!"

Gerçekten de, dağın alt taraflarında bir yerde, Wiglaf gri cüppeli birinin aceleyle tırmandığını gördü.

"İşte cevap!" dedi Etel. "Bundan eminim!"

Wiglaf ve Angus dağ yolundan aşağı doğru koşarken seslendiler: "Yorik! Yorik!"

"Zavallı bacacıklarım!" diye inledi Yorik, yanlarına geldiğinde. "Küf pudingi adına, sizin burada ne işiniz var?"

"Uzun hikâye," dedi Wiglaf. Yorik'in kaya kamuflajına bürünmüş olduğunu gördü. Gri kukuletalı tünik, gri pantolon ve gri çiz-

meler. Bu kıyafetle yolun kenarına çömelse, burnunun dibinden gelip geçenler onu kaya sanırdı.

“Gel de ejderhalarla tanış, Yorik,” dedi Angus.

Yorik olduğu yerde donup kaldı. “Yanlış duydum galiba,” dedi. “Ejderhalarla tanış mı dedin?”

“Öyle dedim.” Angus başıyla onayladı.

“Çok nazık ejderha hanımlar,” dedi Wiglaf.

“Ah, zavallı ben... Ejderhalarla filan tanışmayacağım,” dedi Yorik.

“Huuu huuuu!” diye seslendi Etel. “Sen Mordred’in habercisi misin?”

Yorik, dağ yolundan kendisine doğru koşan dev gibi kızıl pullu ejderhayı görünce, olduğu yere çöktü ve kaya taklidi yaptı.

“Haberci nereye gitti?” diye sordu Etel, yanlarına geldiğinde. “Cevabımız nerede?”

Kayanın bir yerinden bir el uzandı ve tuttuğu parşömeni ejderhaya sundu. Etel parşömeni çekip aldı.

“Mesaj iletildi, Majesteleri Ejderhaları!” diye inledi Yorik, boğuk bir sesle.

Lusinda, dağ yolunda kardeşine katıldı. Etel bir pençesini mühür mumunun altına sokup nazikçe açtı. Mesajı yüksek sesle okudu:

Saygıdeğer Ejderhalar,

Bilge ve Sinekkurdu’nu sizden alacağım. Ama ağzına kadar altınla dolu bir el arabası? Hanımlar, hanımlar! Bu çocuklar ikiz! İki tane! Bana ağzına kadar altınla dolu iki el arabası göndermeniz gerekir; daha azına razı olamam.

Eğer kabul ederseniz, cevabınızı habercime verin ve ben de geceyarısı Avcılar Yolu’ndaki Bodur Meşe’nin yanında sizinle buluşayım. (EAO müdürünün kampus civarında ejderhalarla içli dışlı olması hoş

karşılanmaz.) Siz altını getirin, el arabalarını ben getiririm.

Hevesle bekliyorum,

Muhteşem Mordred

EAO Müdürü

Not: El arabaları bir hayli büyük

“Bu da ne!” diye bağırdı Lusinda. “Bu ne küstahlık! Bu ne açgözlülük!” Etel’e döndü.

“Altını iki katına çıkarmak istiyor.”

Mağaranın içinden yine bir gümbürtü koptu.

“Bence verelim, Lusi,” dedi Etel. “Huzur ve mutluluğa paha biçilemez.”

“İzci?” dedi Lusinda, Kaya Yorik’i ayağıyla dürterek. “Orada mısınız?”

“Buradayım, Majesteleri Ejderhaları!” diye cevap geldi boğuk bir sesle.

“Geceyarısı altınlarla birlikte Bodur Meşe’nin yanında olacağımızı Mordred’e söyle,” dedi Lusinda.

“Söyleyeceğim, Majesteleri Ejderhaları!” dedi Yorik. “Hoşça kalın!”

Kaya Yorik olduğu yerde birkaç kez sallanıp yuvarlanmaya başlarken, Wiglaf şaşkınlıkla onu izledi. Yorik yol aldıkça hızlanıyordu. Çok geçmeden gözden kayboldu.

“Zavallı Yorik,” dedi Wiglaf.

Angus başını iki yana salladı. “Ejderhalardan bu kadar çok korktuğu kimin aklına gelirdi ki?”

Lusinda sıırıttı. “Fikriniz işe yarıyor!”

“Gel, kardeşim,” dedi Etel. “Altınları almak için hemen hazine mağaramıza gidelim. Fazla zamanımız yok.”

“Hemen döneriz, çocuklar,” dedi Lusinda. Kız kardeşiyle birlikte bir tepenin ardında gözden kayboldular.

Angus, Wiglaf’ın yarısı yenmiş kurabiyesine baktı. “Onu yiyecek misin?”

Wiglaf kurabiyeyi ona uzattı.

Angus koca bir ısırik aldı. "Hmmm. Acaba Lusinda bana bunun tarifini verir mi?"

Lusinda ve Etel geri döndüklerinde, yanlarında kocaman bir çuval getirmişlerdi.

"Sizi Avcılar Yolu'na sırtımızda götüreceğiz," dedi Lusinda.

"Sirtınıza mı bineceğiz?" dedi Angus, heyecanla. "Heeyyyooo!"

Wiglaf isteksizce gülümsedi. Uçmaktan hoşlanmıyordu. Yükseklik başını döndürüyordu.

"Seni ben alacağım, Angus," dedi Etel.

"Haydi, bin, Wiglaf," dedi Lusinda. Yere çöktü.

Wiglaf gerindi ve Lusinda'nın sırtına tırmandı. Tam yerleşmek üzereyken, mağaranın içinden gürültüler duyuldu.

Ejderhalar ve çocuklar, mağaranın girişi ni kapatan kayanın yuvarlandığını gördüler. Bilge ve Sinekkurdu mağaradan dışarı

fırladılar ve tangırdayan zırhlarının içinde koşarak geldiler.

“Biz de ejderhaya binmek istiyoruz!” diye bağırdı Bilge.

“Evet!” diye bağırdı Sinekkurdu. “Bizi bindirin! Uçmak istiyoruz!”

Etel ve Lusinda birbirlerine baktılar.

“Mağaramızdan gideceğinize söz veriyor musunuz?” diye sordu Lusinda.

“Sonsuza dek?” dedi Etel.

“Söz!” diye bağırdı Bilge. “O eski mağaradan sıkıldık.”

“Evet!” dedi Sinekkurdu. “Sadece bizi sırtınıza bindirin!”

“Atlayın bakalım!” dedi Etel. Binebilme-leri için çöktü.

İkizler şişko parmaklarını Etel’in pullarına gömerek sırtına tırmandılar.

“Haydi havalanın!” dedi Bilge.

“Evet!” diye bağırdı Sinekkurdu. “Bizi uçurun!”

“Siz istediniz,” dedi Etel.

Wiglaf güvenli bir şekilde yerde kalarak izlerken, Etel hızla yükseldi. Sırtını gerip havada bir takla attı.

“AAAAHHH!” diye bağırdı sırtına sımsıkı tutunmuş olan ikizler.

Etel mükemmel bir burgu yaptı ve peş peşe akrobasi becerilerini sergiledi.

“AAAAHHHH!” diye bağırmaya devam etti ikizler.

“Midem bulanıyor!” diye bağırdı ikizlerden biri. Ama o kadar yüksekteydiler ki Wiglaf hangisinin bağırdığını kestirememişti.

“Siz ikiniz benim sırtıma binebilirsiniz,” dedi Lusinda, Wiglaf ve Angus’a.

Lusinda’nın sırtına tırmanırken, Wiglaf’ın kalbi deli gibi atıyordu. Kollarını Lusinda’nın kıvrık pullarla kaplı boynuna doladı. Angus da Wiglaf’ın arkasına yerleşti ve arkadaşına sımsıkı sarıldı.

“Hazır mısınız?” diye sordu Lusinda. Büyük kırmızı kanatlarını açtı ve çırpmaya

başladı. Çabucak havalandı. Wiglaf ejderhanın boynuna daha da sıkı sarıldı.

Lusinda havada yan yattı ve Uzakdur Dağı'ndan aşağıdaki vadiye doğru döndü.

Wiglaf biraz rahatlamıştı. Mehtaplı bir gecede bir ejderhanın sırtında uçmanın tadını çıkarıyordu. Duyabildiği tek ses, kanatların hareketiydi. Bir de kafaları koparcasına bağırان ikizlerin çığlıkları.

10. BÖLÜM

Ejderhanın sırtından bakarken, Wiglaf aşağıdaki Bodur Meşe'yi seçti. Mordred ağacın gövdesine yaslanmıştı. Müdürün üzerinde kırmızı kadife pelerini ve takkesi vardı. Yanında uzanan yolun üzerinde iki büyük el arabası duruyordu.

“Heeey!” diye seslendi Mordred. Lusinda'ya el salladı. “Yumuşak bir iniş yapmaya çalış. Sakın sarsma! Adını söylemeye gerek yok şeylerin etrafa saçılmasını istemeyiz!”

Lusinda yere indiğinde Wiglaf rahat bir nefes aldı. Angus ile birlikte yere kaydılar.

“Bu da ne?” diye haykırdı Mordred, onlara bakarak. “Angus! Wiglaf! Siz ikinizin

burada ne işi var? Ejderhalar altınlarımı size vermediler, değil mi?"

"Korkmayın, Mordred Amca," dedi Angus. "Altınlarınız güvende."

"İşte, Mordred," dedi Lusinda. Sırtındaki çuvalı indirdi, açtı ve arabalara boşalttı.

"Oh! Oh!" diye haykırdı Mordred. "Ne güzel bir müzik!" Altınlardan birini alıp ısırdı. "Ay! Neredeyse azıdişlerimden birini kırıyordum." Sırıttı. "Bu gerçek altın, evet! Ne? Çuval boşaldı mı? Siz buna araba doldurmak mı diyorsunuz?"

"Ben öyle diyorum," dedi Lusinda, Mordred'e kararlı bir bakış atarak. "Bu araba doldu."

"Eee, peki ya öbürü?" diye sordu Mordred. "İki araba için anlaşıştık, unuttun mu?"

Lusinda yukarı baktı. "İşte kardeşim de geliyor," dedi, pençesinin ucuyla gökyüzündeki siyah bir noktayı işaret ederek. "Diğer çuval onda."

Etel başlarının üzerinde iki kez daire çizerken, Wiglaf ikizlerin çığlıklarını duydu. Ejderha alçaktan uçarak son bir burgu yaptı.

“HAAAAYYIIIRRR!” diye bağırdı ikizler.

Etel, Avcılar Yolu’na sertçe indi. “Biletler yandı!” diye duyurdu.

Bilge ve Sinekkurdu ejderhanın sırtından yere kaydılar. Başları döndüğü için sallanarak birkaç adım atıp yere yığıldılar. Wiglaf ay ışığında yüzlerinin sararmış olduğunu gördü.

“Sana altınları ve ikizleri getirdik,” dedi Etel.

“Merhaba, Mordred Amca,” dedi Bilge, yattığı yerden. “Buraya bir ejderhanın sırtında uçarak geldik.”

“Ejderha havada burgular yaptı,” dedi Sinekkurdu, sallanarak doğrulmaya çalışırken. “Bunu yine yapabilir miyiz, ejderha? Yine? Yine?”

“Yani hoşunuza mı gitti?” diye haykırdı Wiglaf, duyduklarına inanamayarak.

“Evet,” dedi Sinekkurdu. “Harikaydı!”

“Yeter!” dedi Mordred. “İşimize bakalım.”

“İşimize bakalım!” diye alay etti Bilge.

“Kapatın çenelerinizi!” diye gürledi Mordred.

“Kapatın çenelerinizi!” diye alay etti ikizler. Ardından kahkahalara boğuldular.

Mordred ikisine öfkeyle baktı ve ejderhalara döndü. “İkinci el arabası ne olacak?”

“İşte,” dedi Etel. Elindeki çuvalı boş el arabasına boşalttı.

Mordred altın yığınlarına sarıldı. “Altınlarım,” diye mırıldandı, mutlulukla. “Hepsi benim.”

“Bir şartla,” dedi Lusinda. “Bilge ve Sinekkurdu’nu mağaramızdan uzak tutacaksın.”

“Onlar için endişelenmeyin,” dedi Mordred. “Okulum, beş para etmez çocukları saygın ejderha avc... yani kibar genç adam-

lara dönüştürmesiyle ünlüdür. Bilge ve Sinekkurdu bir daha asla sizi rahatsız etmeyecek. Onları kısa sürede hizaya sokacağım.”

“Haydi yaaa?” dedi Angus, alçak sesle.

“Hoşça kal, Wiglaf,” dedi Lusinda. “Hoşça kal, Angus. Keşke bizi yine ziyaret edebilseydiniz. Ama mağaramıza çıkan yola tuzak kuracağım.” Omuz silkti. “Üzgünüm ama bir daha kanatları olmayan hiç kimse mağaramıza davetsizce gelemeyecek.”

“Kurabiyeler için teşekkürler,” dedi Angus.

“Bir daha binmek istiyoruz, ejderha!” diye bağırdı Bilge.

“Evet!” dedi Sinekkurdu. “Bizi yine uçur!”

Ama ejderha ikizler onlara aldırmadı. Kanatlarını açtılar ve Uzakdur Dağı’ndaki mağaralarına doğru uçtular.

“Pekâlâ!” dedi Mordred, ellerini ovuşturarak. “Hazinemi EAO’ya geri götürelim. Angus! Sen şu el arabasını al. Wiglaf! Sen de şunu al. Haydi bakalım, altınları kasama

boşaltmak için sabırsızlanıyorum. Hmm. Acaba daha büyük bir kasaya ihtiyacım olur mu?”

Angus ve Wiglaf el arabalarının saplarına yapıştılar. Dişlerini sıkıp bütün güçleriyle iterek, arabaları döndürdüler ve Avcılar Yolu boyunca yürümeye başladılar.

“Bilge!” diye seslendi Mordred. “Sinek-kurdu! Siz arkadan yürüyün. Dökülen altın-ları toplayın. Gözüm üzerinizde. Eğer altın-ları ceplerinize atmaya kalkarsanız hemen görürüm ve sizi baş aşağı çevirip sallarım.”

İkizler dev el arabalarının peşisıra yürü-meye başladılar.

“Şafaktan önce EAO’ya dönmemiz ge-rek,” dedi Mordred. “Öğretmenler ve öğ-renciler uyanıp da bu kadar altını görürler-se iyi olmaz.” Ellerini ağzının iki yanına ko-yup bağırdı: “Hızlanın bakalım, çocuklar! Pergelleri açın!”

Ama ağzına kadar dolu ve bu kadar bü-yük el arabalarını hızlı itmek kolay değildi.

Yine de, Wiglaf ve Angus daha hızlı gidebilmek için ellerinden geleni yaptılar.

Şafak sökerken, Wiglaf uzakta EAO'yu görebildi.

Asma köprüye biraz kala Angus durdu. "Daha... fazla... itemeyeceğim," dedi nefes nefese.

Wiglaf da durdu. Hayatı boyunca hiç bu kadar yorulduğunu hatırlamıyordu.

"Size yardım edelim!" diye seslendi Bilge. Angus'un ittiği el arabasının saplarını kavradı.

"Evet," dedi Sinekkurdu, diğer arabayı alarak. "Yardım edelim!"

Angus ve Wiglaf tükenmiş bir halde çimenlerin üzerine çöktüler.

Küçük çocukları arabaları itmeyi başardılar. Bilge arabayı asma köprüye götürürken, Sinekkurdu da hemen arkasındaydı.

"Böylesine küçük çocuklar için çok güçlüler," dedi Wiglaf, onları izleyerek.

"Dikkatli olun, çocuklar," diye seslendi Mordred, asma köprüye koşarken. "Salla-

mayın. Altınlarımın hendeğe dökülmesini istemem.”

Bunu duyduklarında, ikizler birbirlerine bakarak sırttılar. Sonra aniden, asma köprüde arabaları iki yana sallamaya başladılar.

“Ooooh!” diye bağırdı Bilge. “Bu çok ağır!”

“Evet!” diye cevap verdi Sinekkurdu. “Devrilecek!”

Wiglaf korkuyla yutkundu. “Kasıtlı olarak yapıyorlar!”

“Dikkatli olun!” diye bağırdı Mordred, olanca hızıyla onlara doğru koşarken. “Durun! Durun!”

Ama ikizler durmadılar. Dev el arabalarını köprünün bir yanından diğer yanına doğru deli gibi sallıyorlardı.

Mordred köprüye fırladı. Yüzü patlıcan moru kesilmişti. Menekşe rengi gözleri öfkeyle parlıyordu. “DURUN!” diye bağırdı. “EL ARABALARIMI RAHAT BIRAKIN!”

“Tamam, Mordred Amca,” dedi Bilge. Devrilmekte olan arabayı bırakıverdi.

Mordred, Bilge'nin bıraktığı arabaya doğru atıldı. Ama çok geç kalmıştı. Araba köprünün yan tarafına vurdu ve hendeğe yuvarlandı. Ağzına kadar altınla dolu olduğu için hemen suyun dibini boyladı; tabii eğer bir dibi varsa.

Mordred korkuyla donup kaldı. "Ne yaptın sen?" diye bağırdı.

"Bunu, Mordred Amca," dedi Sinekkurdu. "BUNU yaptı." Ve o da el arabasını itiverdi.

"HAAAAAYIIIIIRRRR!" diye bağırdı Mordred, ikinci el arabası da suyun dibini boylarken.

"Sizi kurtaracağım, zavallı altıncıklarım-cık!" diye bağırdı Mordred ve o da kendini suya attı. Bulanık suyun içinde gözden kayboldu.

"Zavallı Mordred Amca," dedi Angus.

"Bilge ve Sinekkurdu ejderhalardan bile daha korkunç," dedi Wiglaf. "Mordred'in fidiye notunu yırtıp atmasına şaşmamalı."

Mordred'in başı suyun üzerinde belirdi. "Bilge!" diye bağırdı. "Sinekkurdu! Hemen suya dalın ve altınlarımı çıkarın!"

"Haydi oradan!" diye bağırdı çocuklar. İkisi birden kahkahalara boğuldular.

Mordred bir kez daha suya daldı.

"Erica bu macerayı kaçırdığına çok üzülecek," dedi Angus.

"Ama EAO Haber için hazırlayacağımız bu muhteşem ve heyecan verici hikâye çok hoşuna gidecek," dedi Wiglaf.

"Doğru," dedi Angus, Mordred'in başı bir kez daha suyun üzerinde belirirken. "Baş sayfalık bir haber yakaladığımız şüphesiz."

EAO HABER

Hiç denetim olmadan öğrenciler için öğrenciler tarafından hazırlanmıştır! Sayı: 2

KİM DAHA KORKUNÇ;
EJDERHALAR MI,
YOKSA İKİZLER Mİ?
SİZ KARAR
VERİN
Pinwickli Wiglaf

Karanlık bir mağarada Angus ve ben esir alındık. Ama bizi esir alanlar ejderhalar değildi; Angus'un ikiz kuzenleri Bilge ve Sinekkurdu idi.

Lusinda ve Etel adında iki yaşlı hanımefendi ejderhanın emeklilik evi olan mağaranın altını üstüne getirdiler. Bu ejderhalar kızdığında, başlarının tepesindeki ibikler kabardı, gözleri alevler saçtı ve incileri lav gibi parladı. Gerçekten korkunçlardı! Ama doğrusu şu ki Bilge ve Sinekkurdu'nun yarısı kadar bile korkunç değillerdi.

Bilge ve Sinekkurdu, EAO'nun en yeni öğrencileri oldular. Bu belki onlara iyi gelir de biraz düzgün davranmayı öğrenirler. Denemeye değer!

YİYECEK TORBASİ GÜNÜ KURTARDI!

Angus du Pangus

Derin bir çukurun dibindeydik. İşler Wiglaf ve benim için umutsuz görünüyordu.

Sonra yanımda yiyecek torbam olduğunu hatırladım. Wiglaf ve ben solucan şekerleri yemeye başladık. Bilge ve Sinekkurdu bizi izliyorlardı ve acıkmış olduklarının farkındaydım. Graham Kurabiyeleri, Ortaçağ Lokumları'nı ve Kakao Küpleri'ni çıkardım. İşe yaradı. Bilge ve Sinekkurdu çukura bir ip attılar ve bizi yukarı çektiler.

Bu deneyimden ne öğrendim?

İki şey:

Yanımda daima bir yiyecek torbası taşımak iyidir.

Bilge ve Sinekkurdu ile akraba olmak dünyanın en kötü şeylerinden biridir.

**Buraya
Reklam
Verin**

BENİ TANIYIN!

Gargarya Prensesi Cimcime

Herkese krali-
yet selamları!
Annem ve ba-
bam Gargar-
ya'nın hakimle-
ridir. Bu da beni
bir prenses yapı-
yor tabii. İste-
diklerimi elde et-
menin yolunu

daima bulurum. Genel olarak bütün eşyala-
rım altındandır: Saç fırçam ve hatta diş fır-
çam! Bütün okul hayatım boyunca hep 5 al-
dım ama Prenses Yürüyüşü ve Prenses Ör-
güsü gibi derslerden gına geldi. Bu yüzden
EAO'ya transfer oldum. EAO kız öğrenci-
lerinin formalarına bayıldım. Ben de moda-
ya meraklıyım ve her gün moda dergileri
okuyorum! Dolabım ağzına kadar giysiler-

le dolu. (Yatakhane dolabınızda boş yer varsa, bana haber verin, olur mu?) Ah, ve Wiglaf? Gelecek hafta Ejderha Öldürme Dersi'nde yanımda oturmaya ne dersin?

Tam adım... Gargarya Prensesi Cimcime
En sevdiğim ders... Ben!

En sevdiğim şey... bana tepside servis
yapılan her şey.

En sevdiğim şaka...

Prenses iskelet neden dansa gidemedi?

Giyecek elbisesi yoktu!

TAVA'DAN YEMEK TARİFLERİ

Angus du Pangus

Tatlı bir ejderha hanımefendi, bana ejderha naneli kurabiye tarifi (ejderha yemeği büyüklüğünde) vererek nezaket gösterdi. Pişirmesi kolay ve çok da lezzetliler; pişirme yöntemlerini kendinize göre ayarlayabilirsiniz. Afiyet olsun!

EJDERHA NANELİ KURABİYELER

Malzemeler:

3 pençe dolusu yaban ejderha nanesi

6 pençe dolusu un

1/8 pençe dolusu tuz

3 _ kilo kaz yağı

2 pençe dolusu acı şeker

4 pençe dolusu esmer şeker

1/3 pençe dolusu vanilya

6 büyük kaz yumurtası

Yapış yapış bir hamur haline gelene kadar ejderha nanesini dövün ve top top yapın. Kurabiyeleri yapmak için topların her birini dörde bölün ve bir kenara koyun.

Un ve tuzu bir kaptaki karıştırıp bir kenara koyun.

Domuz yağı, acı şeker, esmer şeker, vanilya ve kaz yumurtalarını bir kaptaki çırpın.

Un karışımını kaz yağına ekleyin ve naneli kurabiyelerin içlerine doldurun. Karıştırın. Kurabiye tepsisi kullanırsanız daha iyi olur. Ağzınızı açıp kurabiyeleri pişirmek için alev üfleyin. Afiyet olsun!

**Tava'nın yılanbalıkları
midenizi mi bulandırıyor?**

Dişlek Dürümcünün Yeri'ne gelin!

ERICA'YA SORUN!

Erica Von Royale'den Tavsiyeler

Sevgili Erica,

Eminim okurların EAO HABER'de okula yürüme mesafesinde bir kasaba olduğunu öğrenmekten mutluluk duyacaklardır. EAO'dan Avcılar Yolu'na çıkıp kısa bir yürüyüşle varabileceğin kuzeydeki Ayaktırnağı Kasabası'ndan söz ediyorum.

Ayaktırnağı'ndan Bir Çocuk

Sevgili Çocuk,

EAO HABER bir okul gazetesi. Civar köylerle ilgili haberler hazırlamıyoruz. Neden okulla ilgili bir konu seçmiyorsun?

Sevgili Erica,

Ayaktırnağı'ndaki harika alışveriş imkanlarından söz edebilirim. Kaçık Jack'in Fırını'ndan alabileceğin turtalar, Kaçık Jack'in Lostra Salonu'nda yaptırabileceğin ayakkabılar ve Kaçık Jack'in Garajı'nda tamir ettirebileceğin tekerlekler...

Ayaktırnağı'ndan Bir Çocuk

Sevgili Çocuk,

Sanırım hayır cevabını kabul etmiyorsun, ha? Hayır mı?

Sevgili Erica,

Ya da Ayaktırnağı'ndaki büyük tiyatro hakkında bir yazı yazabilirim. Kendi çürümüş yumurtalarını ve çürümüş domateslerini getirip aktörlere atabilirsin. Ya da yanında getirmezsən, lobiden satın alabilirsin.

Ayaktırnağı'ndan Bir Çocuk

Sevgili Çocuk,
Vazgeç artık!

Sevgili Erica,

Ayaktırnağı'nda akşam yemeği yiyebileceğin yerleri de yazabilirim. Yabandomuzu Wili'nin Yeri'nde her gece yiyebildiğin kadar ye kampanyası var. Eğer tahtalara oturup yemeğini almak ve biranı zıkkımlanmak sana uymuyorsa, Tess'in Çayevi'ni de deneyebilirsin.

Ayaktırnağı'ndan Bir Çocuk

Sevgili Çocuk,

EAO HABER'in başeditörü olarak, bu gazeteye girecek yazılara ben karar veririm. Ayaktırnağı hakkın da hiçbir yazı yayınlanmayacak. O kadar!

Sevgili Erica,

Ha ha! Yayınlandı bile!

Ayaktırnağı'ndan Bir Çocuk

*** Erica'ya sorunuz mu var? EAO Haber'e "Erica'nın Dikkatine" diye yazabilirsiniz! ***

EAO SPOR HABERLERİ

Çarli Marli

Tava, öküzünün artık EAO Güreş Takımı için çalışmak istemediğini söyledi. Bu olaydan sonra herkes takımdan ayrıldı. Bu da son spor haberimiz.

YARDIMCI ARANIYOR

KÜTÜPHANE YARDIMCISI

Alfabeyi A'dan Z'ye kadar biliyor musunuz? Kitaplarla çalışmayı seviyor musunuz? Maaşınızın fıstıklı şekerleme olarak ödenmesini ister misiniz?

Eğer bu sorulara cevabınız EVET ise, kütüphaneye gelip kitap rafçısı olarak çalışmak için Birader Dev ile konuşun.

İYİ DALGIÇLAR

EAO hendeğine dalıp, eee, şey, bir şey arayarak fazladan para kazanmak isteyecek er-

kek ya da kız öğrenciler aranıyor. Ancak sır tutabilen öğrenciler başvurmalıdır.

İlgilenenler EAO Müdürü Mordred'e başvursun.

YEMEKHANEDEN DEDİKODULAR

Cesur Balyoz

Bu muhabir Sir Mort'un sınıfına geç kaldığında içeri girerken erkek ve kız öğrencilerin şöyle konuştuğunu duydu:

"Sir Mort uyanık mı?"

"Dürt de gör."

"Sen dürt."

"Hayır, sen."

"Hayır, sen."

"Öldü mü?"

"Belki."

"Nefes aldığını sanmıyorum."

"O zaman horlayan kim be?"

YEREL RESTORAN KAPANIYOR

Angus du Pangus

Bir sağlık müfettişi geçtiğimiz hafta Dişlek Drmc'nn yerini kontrol etti ve kapatmakla tehdit etti. 1,027 sağlık ihlali olduğunu ve bu kadarını bile daha mutfağa girmeden fark ettiğini belirtti.

O sırada orada yemek yiyenler, müfettişin, Dişlek Drmc'nn bedava yemek teklifini kabul ettiğini ve kısa sürede midesi tıka basa dolduğu için raporunu bitiremediğini söyledi.

"Yerime gelebilirsiniz!" diyor Dişlek Drmc. "Henüz kapatmadık!"

EAO HABER

Başeditör
ERICA VON ROYALE

Muhabirler

Magazin: Angus Du Pangus

Kitap İncelemeleri: Bragwort

Spor Haberleri: Çarli Marli

Genel Haberler:

Janice Değirmentaşı

Pinwickli Wiglaf

Gargaryalı Cincime

Cesur Balyoz

Fakülte Danışmanı: Sir Mort